

những câu chuyện chưa được kể

Nhiều tác giả

*Nếu bạn phán xét mọi người,
bạn sẽ không còn thời gian để thương yêu.
If you judge people, you have no time to love them.
Mother Teresa*

TRUNG TÂM SÁNG KIẾN SỨC KHỎE VÀ DÂN SỐ (CCIHP)
CENTER FOR CREATIVE INITIATIVES IN HEALTH AND POPULATION

Số 2, ngách 49/41 Huỳnh Thúc Kháng, Hà Nội, Việt Nam
Tel : 84 4 35770261 Email : ccihp@ccihp.org
Fax : 84 4 35770260 Web : <http://ccihp.org>

NHÀ XUẤT BẢN TỪ ĐIỂN BÁCH KHOA

những câu chuyện chưa được kể

Nhiều tác giả

GIỚI THIỆU

Đồng tính luyến ái đã được Tổ chức Y tế Thế giới loại ra khỏi danh sách bệnh lý từ năm 1990. Tính đến nay 11 nước đã cho phép thực hiện hôn nhân cùng giới, trong đó có cả những nước chịu nhiều ảnh hưởng tôn giáo như Argentina và Nam Phi. Nếu tính vùng lãnh thổ thì con số này nhiều hơn nhiều vì có những nơi không chấp nhận hôn nhân cùng giới trên phạm vi quốc gia hay liên bang nhưng lại cho phép thực hiện ở một số vùng và bang. Ngoài ra còn có những nước chưa cho phép thực hiện hôn nhân cùng giới nhưng lại thừa nhận hôn nhân cùng giới thực hiện ở một nước khác hoặc cho phép các hình thức chung sống khác như sống chung dân sự (civil union), sống chung có đăng kí hoặc sống chung không đăng kí.

Mặc dù, việc công nhận những người đồng tính và chuyển giới vẫn đang theo chiều hướng tích cực, ở rất nhiều nơi trên thế giới, những người đồng tính và chuyển giới vẫn phải chịu đựng sự kì thị và phân biệt đối xử. Nghiên cứu trên thế giới cho thấy người đồng tính và chuyển giới có nguy cơ tự tử gấp bốn lần người dị tính.

Nguyên nhân gốc rễ của kì thị và phân biệt đối xử với người đồng tính và chuyển giới chính là những khuôn mẫu mang tính định kiến về giới và tình dục đã tồn tại lâu đời trong xã hội. Chính vì thế, không có gì lạ khi gia đình, nhà trường là nơi bao bọc, chở che bảo vệ của rất nhiều người lại là nơi mà những người đồng tính chịu nhiều kì thị, phân biệt đối xử và bạo lực nhất. Không chỉ thế, do đã “ngấm” những điều được coi là "chuẩn mực" từ bé, nhiều khi người gây bạo lực đã không hề nhận biết được đó là bạo lực. Có những bậc cha mẹ đánh con, xích con tại chỗ, bỏ đói, đưa con đi bệnh viện tâm thần,... mà vẫn tin rằng đó là điều tốt nhất mà họ đang làm cho con. Chúng ta cũng không thể trách họ vì đó là điều họ được dạy và do cũng chưa có ai nói với họ theo cách khác nên họ không thể có cơ hội để thách thức lại những giá trị và chuẩn mực này.

Nhằm giúp mọi người có hiểu biết sâu sắc hơn về trải nghiệm của những người đồng tính và chuyển giới khi bị bạo lực và phân biệt đối xử, Trung tâm Sáng kiến Sức khoẻ và Dân số (CCIHPS) đã làm việc cùng một nhóm 16 nam giới yêu nam giới trẻ tại Hà Nội và thành phố Hồ Chí Minh trong thời gian hơn một năm để ghi lại những suy nghĩ và trải nghiệm của họ về vấn đề này. Các câu chuyện trong được ghi ra ở đây được chọn lọc từ 34 câu chuyện được viết bởi chính thành viên nhóm và đều là những chuyện thật đã xảy ra với những người tham gia nhóm làm việc. Chúng tôi mong rằng cuốn sách sẽ giúp người đọc, bao gồm cả thành viên gia đình, thầy cô giáo và bạn bè của những người đồng tính và chuyển giới chia sẻ cái nhìn của người trong cuộc, có cách nhìn tích cực hơn trong việc thừa nhận và thúc đẩy quyền của những người đồng tính và chuyển giới.

Việc thực hiện cuốn sách này cũng như các hội thảo với nhóm nam giới yêu nam giới ở Hà Nội và thành phố Hồ Chí Minh được thực hiện từ nguồn quỹ hỗ trợ của USAID thông qua UNAIDS. Nhân đây nhóm làm việc xin được cảm ơn ông Chris Fontaine, bà Nguyễn Mỹ Linh và bà Huỳnh Lan Phương cán bộ của UNAIDS đã hỗ trợ quá trình thực hiện. Chúng tôi cũng xin cảm ơn họa sĩ Trần Công Anh Thái đã cho phép chúng tôi sử dụng tranh của anh cho bìa sách khiến cuốn sách trở nên thật đặc biệt trong số những xuất bản phẩm của chúng tôi. Cuối cùng và là quan trọng nhất, chúng tôi xin cảm ơn sự chia sẻ và tham gia của 16 nam giới yêu nam giới trong nghiên cứu này. Đặc biệt cảm ơn các bạn Lộ Lộ và Tiểu Nhật đã dành nhiều thời gian cùng nhóm biên tập để hoàn thiện cuốn sách.

Thay mặt nhóm nghiên cứu
Hoàng Tú Anh
Giám đốc Trung tâm SKSKDS

Mọi ý kiến đóng góp và phân hồi xin gửi về:

Trung tâm Sáng kiến Sức khoẻ và Dân số

Số 2 Ngách 49/41 Huỳnh Thúc Kháng, Hà Nội, Việt Nam

Email: ccihp@ccihp.org

Giấc mơ cổ tích *Tường Vy*

CHƯƠNG I

tuổi thơ không yên ổn

Con đường quen thuộc rợp bóng lá trải dài dọc theo những hàng cây chạy tít về phía sông, phía bên kia cánh đồng trống tụi con nít đang đua nhau nâng những con diều lên không trung, cạnh đó có vài người bán hàng rong và nước uống cho chúng cũng như người đi đường. Ở vùng ven này là thể. Yên ả và thanh bình. Cái nhịp sống hối hả ở trung tâm thành phố dường như vẫn chưa lan ra tới đây. Nghe nói vài năm nữa sẽ có quy hoạch, nhưng cũng chẳng biết thế nào.

Nó ngồi phía sau lưng Long, mồ hôi cậu chảy ướt lưng áo do phải đạp xe một đoạn đường dài. Đối với nó, tấm lưng trước mặt tựa hồ như một tấm khiên bảo vệ, chỉ cần núp phía sau thì dù đằng trước trời có sập nó cũng chẳng sợ.

- Mệt không Long – nó hỏi

- Thử đạp như Long đi rồi biết liền hà – Long vừa nói vừa thờ, chiếc xe vẫn bon bon trên đường.

- Thì Long bự con hơn Phúc, khoẻ hơn Phúc, chứ Phúc đạp chở Long về tới nhà chắc ọc xì dầu – nó lấy tay vịn lên lưng bạn – mà nhờ chở Phúc về thì chân Long mới khoẻ, thi chạy toàn mười điểm thấy chưa.

- Toàn viện lý do thôi...

Nó cười giòn tan và rạng rỡ như những tia nắng chiều vàng đỏ xuống đồng cỏ. Nếu ai có hỏi thế nào là hạnh phúc, chắc nó sẽ trả lời, nó chỉ cần thế này thôi. Nó phóng xuống xe khi thấy đã tới nhà mình, còn Long thì vẫn chạy tiếp. Nhà Long và nó chung một con đường tới trường nên ngày ngày cậu ấy vẫn thường ghé ngang gọi nó đi học cùng, và dĩ nhiên cậu phải chờ nó.

Phúc học cùng Long từ khi vào cấp ba và bây giờ là giữa năm lớp mười một. Một năm rưỡi cũng đủ để tình bạn của họ gắn bó với nhau. Do cơ thể ốm yếu với hơi ẻo là một tý nên nó hay bị mọi người trêu chọc, nhưng từ ngày có Long thì cũng ít người dám ghẹo nó vì Long khá bự con so với những đứa cùng tuổi. Trong mắt nó, Long như một anh hùng luôn che chở và bảo vệ nó.

Bữa cơm tối ồn ào và rôm rả. Mẹ nó nói huyền thuyên về chuyện mấy bà hàng xóm dốt chớ qua trước nhà ị bậy rồi không chịu hốt, thế là cãi vã ầm lên. Rồi chuyện con ông Tư đầu xóm có con gái lấy chồng Đài Loan được trả năm ngàn đô mà không chịu để dành tiền, lại lấy mua sắm tùm lum. Ăn tối xong nó chạy lên phòng nghỉ một chút rồi lấy bài ra làm nốt để mai nộp. Phúc học khá tốt nên mấy bài tập ở trường đối với nó không quá khó, loáng cái là sạch sẽ. Khi đã xong mọi việc nó mới lôi từ cặp ra một cuốn sổ khá dày và bự. Đó là cuốn nhật ký nó viết gần một năm nay, mọi chuyện vui buồn cho đến tâm tư tình cảm và những suy nghĩ thầm kín nó đều thổ lộ vào những trang giấy. Chỉ có giấy mới chịu lắng nghe những điều nó không thể nói cùng ai.

Thời tiết sau Tết thật là dễ chịu. Đó là sự hòa quyện giữa cái ấm áp của mùa xuân cùng với sự vui tươi của một năm mới. Trong trường náo nhiệt những tiếng tranh nhau tiền lì xì xem ai ít ai nhiều. Nó cũng vui vì lại được ngồi phía sau Long. Cũng chẳng biết từ khi nào mà nó mong gặp cậu ấy đến thế. Chỉ biết là từ lâu rồi, khi mà Long bảo vệ nó trước những lời chọc ghẹo của mọi người, khi mà Long hỏi câu “về không, Long chờ cho”... Nó nhớ tất cả những hình ảnh về Long. Nó in mọi thứ trong đầu và ghi vào nhật ký. Lúc đó nó chưa biết thế nào là đồng tính. Nó chỉ biết là nó thích Long và muốn ở cạnh cậu ấy mà thôi. Phúc cứ mơ tưởng nghĩ rằng nó là nàng công chúa còn Long là hiệp sỹ sẽ giải cứu nó lúc bị quái vật bắt...

Nắng chói loà mắt. Cả không gian quanh phòng học đều im lặng. Nó đứng đó chết trận. Những giọt nước mắt chảy tràn xuống má không làm vơi đi những lời cay nghiệt mà cô giáo đang giành cho nó.

- Em thật là bệnh hoạn, tôi không ngờ trong lớp học của tôi lại có một người biến thái đến như vậy. Em coi trong trường trong lớp này có ai như em không? – Cô giáo đập mạnh cuốn sổ quen thuộc xuống mặt bàn, cuốn nhật ký

– Nếu như hôm nay tôi không đọc được những gì em viết thì tôi không dám nghĩ em lại ghê như vậy. Tôi đọc mà sồn gai ốc.

- Nhưng... em có làm gì đâu cô – nó nói trong nước mắt

- Vì chính bản thân em đã là sự kinh tởm rồi, tụi em có thấy nó biến thái không?

- Dạ có

- Cả lớp đồng thanh.

- Tôi sẽ báo việc này về gia đình để họ quản thúc em, còn sự việc này tôi sẽ đưa lên ban giám hiệu...

Nhục nhả vô cùng. Mười sáu năm sống trên cõi đời này nó chưa bao giờ nghĩ sẽ bị như thế. Từng lời nói như những con dao đâm vào người nó, xấu hổ và ê chề. Nó như một người bị bệnh truyền nhiễm và ai cũng lánh xa. Tiếng xấu thì thường đi rất nhanh. Bây giờ cả trường đều biết nó là một đứa pê-đê bệnh hoạn.

Ba xích nó vào chân giường và ông chỉ thả nó đi khi nó chịu từ bỏ cái bệnh của nó. Rất đau! Những vết roi trên lưng nó thâm tím lại. Những cái lần ngang dọc trên mặt tướm máu rất bồng. Nhưng tất cả vẫn không đau bằng cái nhìn đầy kinh sợ của Long khi nhìn nó. Vậy là hiệp sỹ đã bỏ rơi công chúa xấu xí, khác người! Còn ba nó, ông đã nổi điên khi biết chuyện. Ông ném tất cả những thứ gì có được lên người nó, vì nó là một nỗi nhục nhã.

Khung cửa sổ phòng nó hướng ra bầu trời cao và rất xa. Nó ước được như con chim có thể bay cao, bay xa, bay mãi cho tới khi chạm vào mặt trời và chết vì nóng. Nó thả là như vậy. Cái chết giờ đây không còn nghĩa lý gì đối với nó. Nếu không nhờ người ta nói nó cũng không biết nó là một thứ cặn bã của xã hội bị người đời ghê tởm. Vì chuyện cô tích không thể là thật nên chẳng có con cóc xấu xí nào biến được thành người, và nó cũng không thể là một người như mọi người muốn được.

Bảy ngày ăn uống và vệ sinh tại chỗ. Không tắm rửa, nhìn nó chẳng khác nào một kẻ ăn xin nằm vật ở các ngã tư. Ừ, thì nó hứa sẽ không như vậy nữa, sẽ là một đứa con ngoan ngoãn bình thường, sẽ không thích con trai, không nghĩ về

những thứ biến thái và bệnh hoạn. Nó đã được tự do, tự do trong sự giám sát của gia đình và nhà trường. Dù nó cố gắng bỏ ngoài tai những lời miệt thị của hàng xóm và bạn bè, nhưng trong ngực nó vẫn nhói đau. Người ta được quyền đánh nó, ném rác vào người nó mà không hề bị xử lý vì nó không thuộc cái xã hội này, giống như vịt con xấu xí đen đúa luôn bị các anh em khác xua đuổi. Nhưng nó không giống con vịt vì một ngày kia vịt nó đã thành thiên nga, còn nó sẽ phải chết ở cái xô xinh nào đó mà chẳng ai cần biết đến.

Tiếp nối theo đó là những tháng ngày nó sống trong câm lặng. Nó sống dò theo ánh mắt của mọi người, không dám trả lời bất cứ lời chì chiết nào, nó chỉ biết đi đi về về như một bóng ma. Ba cấm tiệt mọi hành động liên quan của nó với hàng xóm, không trò chuyện, không quan hệ, về là ở trong nhà. Nhiều đêm nó ra sau bếp nhìn con dao sắc lém. Nó tưởng tượng dòng máu sẽ tuôn ra nhiều thế nào nếu khứa ngay vào cổ mình. Nhưng nó không đủ can đảm làm điều đó. Nước mắt lại trào ra theo từng tiếng nấc nghẹn. Tại sao ông trời sinh nó ra lại không cho nó như một con người bình thường? Tại sao mọi người lại xua đuổi nó... và hàng tá câu hỏi tại sao mà chẳng tìm ra câu trả lời.

Nó nghỉ học vì không thể chịu nổi áp lực. Sự xấu hổ, nhục nhã luôn trào lên khi có ai nhìn vào nó. Một quả bóng thổi căng quá sẽ nổ. Nó sợ nó cũng sẽ vỡ tan như vậy. Nửa tháng ngẩn ngui từ khi sự việc đó xảy ra mà Phúc tưởng chừng đã qua cả chục năm dài. Nó gói gém đồ đạc trốn về bên ngoại. Mẹ nó bảo nó nên đi, chờ khi ba người giận hờn về. Thực sự thì nó cũng chẳng còn tha thiết về cái nơi này nữa.

Tiếng còi tàu vang lên báo hiệu tàu sắp sửa rời bến, ai cũng có người thân đưa tiễn, người dặn dò, kẻ i ôi còn riêng nó một mình với giỏ đồ lặng lẽ nhìn khung cảnh lướt qua tầm mắt. Thì thôi tạm biệt mái trường hơn một năm gắn bó. Tạm biệt những vụng dại, ngây ngô thuở ban đầu. Cuối cùng nó đã không bao giờ có thể là công chúa và cũng chẳng có hoàng tử nào vì nó đã đánh đuổi phù thủy và cả miệng đời...

Ký ức buồn

Tường Vy

Ánh nắng chiều vàng vọt phủ dài trên mặt đường. Tôi lê từng bước nặng nề với chiếc cặp trên vai và cái áo rách bươm, thật sự không biết sẽ nói với bố như thế nào về việc này nữa. Một vài chiếc xe đạp lướt nhanh qua tôi cũng không buồn ngoảnh lại. Tuổi trẻ là thế, vô tư và cũng nhiều định kiến.

Tối hôm đó bố mắng tôi một trận té tát vì tội giỡn làm rách áo. Ông đã phải bỏ cả buổi để vá lại chiếc áo cho tôi có áo mặc đi học. Tôi sống với bố từ nhỏ vì mẹ đi làm xa. Nhà chỉ có tôi, đứa em trai và bố đùm bọc nhau mà sống. Hàng ngày bố đạp xe chờ hàng cho người ta rồi trưa về làm đồ ăn, còn tôi thì nấu cơm. Ở cái tuổi 13, so với các bạn đồng trang lứa có lẽ tôi hiểu đời nhiều hơn và sống cũng chật vật hơn.

Tôi vẫn thường hay nghe mọi người ghẹo pê-đê, bóng lẹo cái. Tôi cũng chả biết thực sự nó là cái gì, chỉ biết đó là một sự xúc phạm, nhưng cũng không thể ngăn được miệng đời. Đi học tôi vẫn thích nhất là giờ giải lao, lúc ấy tôi thường ra phụ mấy cô bán căng-tin để cuối giờ sẽ được trả công một tô mì hoặc hủ tiếu.

Áo tôi bị rách cũng là do tội lớp trên nó ghẹo rồi xé rách. Lúc ấy tôi ức lắm nhưng cũng không thể làm gì được vì tội nó đồng và lớn hơn tôi rất nhiều. Trong thâm tâm tôi luôn nghĩ pê-đê là một cái thứ gì đó rất ghê tởm và nhất quyết tôi không phải là pê-đê.

Tôi có hai người bạn thân, một đứa con trai một đứa con gái. Thân là do chúng tôi ở gần nhà nên hay đi học và về cùng nhau, đi riết rồi thành thân. Có bạn bè cũng tốt vẫn đỡ hơn là thui thủi một mình. Tụi nó hay dạy tôi chống trả lại

mấy đứa hay ghẹo tôi, nhưng tôi thì không thích lắm. Tôi thích im lặng và cho qua mọi chuyện.

Gió thổi nhẹ qua các tán cây làm chúng rụng lá tả. Tháng tới rồi, thế là sắp xa mái trường xa mọi người, bạn bè và thầy cô. Lúc đi học thì mong được nghỉ còn lúc sắp nghỉ thì lại thấy buồn buồn. Những ngày học cuối cùng chủ yếu là đùa giỡn và ăn liên hoan.

- Hè có định đi đâu chơi không – tôi xoay sang hỏi nhỏ bạn thân
- Chắc không, tại phải phụ mẹ bán cà phê dưới chợ.

Trong khi những đứa bạn xung quanh rôm rả bàn chuyện lên núi xuống biển thì tôi đang nghĩ tới hè này sẽ phải làm gì để kiếm ít tiền mua chiếc xe đạp cũ. Mỗi người có một cuộc sống riêng và những niềm vui riêng nên tôi cũng chẳng thấy buồn lắm.

Tôi còn quá nhỏ để có thể nghĩ về tương lai, về gia đình và cuộc sống sau này, tôi chỉ biết sống, ăn và vui chơi. Mặc cho người ta chọc ghẹo tôi là thứ gì đi nữa tôi vẫn không quan tâm vì cứ những tưởng khi nào mình thành người lớn sẽ như mọi người thôi. Nhiều lúc bố tôi cũng tỏ ra không vui khi thấy người ta ghẹo tôi nhưng có lẽ cuộc sống tất bật đã làm ông quên đi mất. Ông còn phải lo toan quá nhiều thứ cơm áo gạo tiền.

Một ngày tôi đi ngang qua con đường lạ. Tôi vẫn hay có thói quen đi bộ dù chả biết đích đến là chỗ nào. Lần này tôi gặp phải một đám cỡ tuổi tôi hoặc lớn hơn tôi vài tuổi. Chừng bốn, năm đứa đang ngồi ở đám bê tông gần đó.

- Ê pê-đê kia, tụi bây – một đứa trong đám la lên
- Bóng lẹ cái bị thiên – đứa khác gọi với theo.
- Nó bị điếc tụi bây ơi!

Tôi im lặng không nói gì mà chỉ sai bước đi thật nhanh. Tôi nghe tiếng bước chân chúng đuổi theo đằng sau.

- Ê coi thường tụi tao hả pê-đê? – một đứa chạy lên chặn đầu tôi
- Đầu có – tôi trả lời lí nhí.
- Tao kêu mày không trả lời, mày láo hả - nói rồi nó đấm vào mặt tôi một cái như trời giáng

Tiếp theo là những cái đấm đá tui bụi vào người tôi, tôi chỉ biết ôm đầu co người lại mà đỡ những cú đánh của chúng.

- Đánh chết mẹ con bóng đó đi
- Bị đánh mà nó còn ọ ọ kia, đá vô mặt nó...

Bọn chúng vừa đánh vừa chửi một lúc rồi bỏ đi khi có người chạy tới. Tôi nằm im, nước mắt chảy tràn qua khoé mắt. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thù cái chữ pê-đê mà người đời đã gán đặt cho tôi. Tại sao tôi lại bị đánh? Thật sự tôi không thể nghĩ ra được. Chỉ vì người ta gọi tôi là pê-đê sao? Lê lét về nhà với các vết thâm tím, rất may là mặt tôi không bị bầm nên bố tôi không hay biết, vì thật sự tôi không biết phải nói gì với ông bây giờ. Vài hôm sau mũi tôi ra khá nhiều máu cùng với nước mũi. Cho mãi đến sau này chỗ ấy vẫn hay nhức. Tôi tự nhủ “không sao, rồi cũng sẽ qua thôi”.

Mọi chuyện cũng dần trôi qua, nhưng tôi đã ít nói hơn, ít cười hơn. Tôi sợ những lời chọc ghẹo nên thường chỉ chơi một mình hoặc xem mọi người chơi đùa. Cứ mong thời gian trôi thật nhanh để tôi có thể thành người lớn, sẽ không ai có thể trêu tôi nữa. Mùa hè thứ mười ba của tôi đã đến như thế, không nhiều niềm vui như mọi người nhưng cũng chẳng làm gì để thay đổi được.

Phượng đã nở đỏ rực những con đường. Một màu áo mới đã được thay. Tôi nhặt một vài cánh phượng ép vào trang vở, có lẽ một ngày nào đó mở nó ra tôi sẽ nhớ lại những ngày thơ bé của mình, khi ấy không biết tôi có ước ao mình sẽ mãi là trẻ con không nhỉ !?

Ấm ảnh

Lộ Lộ

Nó thét lên và giãy dụa cố tìm cách thoát ra khỏi những cánh tay đang túm chặt lấy nó. Tất cả trở thành vô vọng khi chiếc nút quần cuối cùng đã được một bàn tay nào đó gỡ ra. Chiếc quần tây màu xanh dương của tuổi học trò cũng đang từ từ rời khỏi đôi chân của nó...

Một đám phá lên cười, trong lúc phẫn uất, nó vẫn nghe rõ từng tiếng một...

- Hê hê cu nó chưa có lông
- Ê cu nó màu trắng hồng
- Ủa pê-ê cũng có cu nữa hà? Một giọng con gái cất lên...

Lại có thêm một giọng nói khác vang lên làm nó giật nảy người.

- Đè nó ra xem coi nó có trứng dái không?

Thì ra thế, cả đám bạn học hè nhau lột quần nó ra chỉ để thỏa mãn tính tò mò thôi sao? Bọn chúng coi nó là thứ gì? Một người khác thường không có đầy đủ bộ phận sinh dục chăng?

Nó nằm im dưới sự áp chế của bốn, năm thằng bạn. Còn vây xung quanh là một đám đông có cả con trai lẫn con gái. Bọn chúng đang hồ hởi nhìn theo cái bàn tay khốn kiếp đang sờ soạn khắp dương vật và tinh hoàn của nó...

Tiếng trống vào tiết vang lên, cả bọn túa nhau chạy về lớp, bỏ nó nằm

một mình ở đó trần truồng trong sự nhục nhã. Nó nhặt quần áo rồi co mình lại trong một góc tường và khóc...

Nó chỉ biết khóc sau mỗi lần chịu đựng cái trò quái ác của đám bạn điên ra, một lần, hai lần rồi thêm nhiều lần khác nữa...

Có lẽ ban đầu chúng hành hạ nó chỉ vì tính tò mò, nhưng lâu dần hành hạ nó trở thành một trò chơi thú vị, có thể giải khuây cho đám bạn gái trong những giờ giải lao.

Nó cố gắng tránh xa sự quấy phá càn rỡ kia nhưng mọi sự kêu cứu đều là vô ích.

Có những đứa bạn khác chỉ đứng từ xa nhìn nó, một số bạn khác quay mặt đi không nhìn hoặc bỏ đi vào lớp nhưng không một ai lên tiếng bênh vực nó.

Bản thân nó đã nhiều lần báo việc này với thầy cô giáo nhưng thầy giám thị của nó thì chỉ bàng quang nói:

- Đứa nào chơi kỳ vậy? Mà em không giỡn với tụi nó thì làm sao tụi nó giỡn với em. Thôi về lớp đi, mai mốt có xảy ra như thế thì báo cho thầy.

Tất cả chỉ có vậy, nó luôn trông chờ vào sự can thiệp của Thầy. Thầy là người có thể bảo vệ cho nó thoát khỏi sự trêu chọc của đám bạn học nhưng chuyện đó lại không xảy ra... Cô chủ nhiệm cũng không xen vào mà chỉ nói với ba mẹ nó:

- Tụi nhỏ giỡn với nhau ấy mà, không có chuyện gì đâu. Để em mời phụ huynh của tụi nó vô họp...

Và rồi hằng ngày cả đám quỷ kia vẫn chờ đến giờ ra chơi rồi lại tiếp tục giờ trò...

Nó luôn hồi hộp mỗi khi vào lớp. Nó hụt hẫng khi không có ai để nương tựa. Học lực bắt đầu giảm sút, nó từ một học sinh giỏi năm năm liền nay trở thành một đứa học sinh hay cúp học với học lực kém.

Cô chủ nhiệm lại mời ba mẹ nó vào gặp:

- Đạo này em nó hay trốn học lắm, anh chị về coi lại thái độ học tập của em nó. Nếu còn như vậy tôi buộc phải cho em nó nghỉ học.

Làm sao cô giáo chủ nhiệm có thể hiểu được nguyên nhân gây ra tình trạng này? Cô chỉ biết làm theo cách của mình là mời phụ huynh học sinh vô trường để mắng ...

Về nhà nó là sao tránh khỏi được những trận đòn của ba mẹ? Nhưng nó vẫn nghĩ thà mình bị ba mẹ đánh còn hơn nổi nhục nhã mà nó phải gánh chịu mỗi ngày khi đến lớp...

Thời gian đã trôi xa nhưng ký ức về chuyện đó vẫn còn nguyên như cũ. Những ánh mắt tò mò soi mói vẫn còn đeo bám nó không rời.

Một năm... hai năm... rồi mười năm. Nó vẫn như một thằng bé rụt rè sợ sệt trước đám đông. Nó sợ nhìn vào những ánh mắt tò mò đang nhìn nó. Nó sợ gặp lại những người quen và nó rất sợ mọi người biết nó là đồng tính, biết đâu họ lại nghĩ ra một trò chơi nào đó dành để hành hạ nó thì sao?

Định mệnh

Moon

Nó đang là một đứa bé của lớp 8, của những khao khát, của vui chơi và bộn bề sách vở. Tuổi chỉ có những cái liếc mắt ngó nghĩnh, nhìn trộm ngây ngô một ai đó mà nó thầm thích trong lớp. Ngỡ cái tuổi chỉ biết cắp sách đến trường, vậy mà nó phải trải qua một sự thật phũ phàng như định mệnh an bài cho nó gặp một người xa lạ, để rồi khóc dở, cười dở về cuộc đời cay đắng của mình

Nó là một trong ba người được chọn vào đội tuyển bơi của thành phố và rồi nó quen anh, một người hơn nó 15 tuổi. Anh chăm sóc cho nó và động viên nó cố gắng vượt qua hơn một trăm người để được vào vòng thi tuyển cùng với anh! Một người anh, một người thầy, một người nó dường như ngưỡng mộ đến tận cùng vì anh đã mở cho nó cả một vùng trời khao khát, mơ ước mà chưa ai vẽ cho nó một bức tranh đẹp đến vậy...

Chiều hoàng hôn... Bể bơi tràn ngập nắng! Anh nhẹ nhàng đến bên nó như một sự an bài. Bốn mắt nhìn nhau lóe một tia sáng... Chút nhớ chút thương. Giật mình nó bỏ chạy! Nó sợ. Sợ một tình yêu trong nó đang nảy sinh...

Rằm! Anh đẩy nó trong nhà tắm. Nó ngã xuống sàn. Anh quỳ xuống, ôm hôn rồi bắt đầu sờ soạn trên cơ thể nó. Từng ngón tay anh lướt nhẹ. Nó cố vùng vẫy nhưng không được...

Hình tượng về anh vỡ tan. Rơi vào tận trong lòng nó một sự khác ngoài, đau đớn tận cùng. Một sự ghê tởm đang trào dâng. Nó đang ngồi dưới vôi hoa sen, xả hết sự ghê tởm, ghê sợ, và ô ứ mà nó vừa được người nó tin tưởng nhất sau gia đình làm nhục nó! Than? Trách? Giận? Trong đầu nó chỉ có cảm giác muốn quên hết! Quên hết những gì đang trải qua, đang tồn tại trong nó.

Nó tránh anh, nó sợ cái bể bơi và từ chối không vào đội tuyển bơi nữa... Nó sợ anh. Trong đầu nó tràn ngập về việc tại sao người đàn ông như anh, một người đẹp trai, cao to với thân hình vạm vỡ, là đối tượng của nhiều cô gái theo đuổi, nhưng sao anh lại thích nó, chạm vào nó, vuốt ve nó, một đứa bé trai chưa đầy mười bốn. Chỉ mới là trẻ con. Nó khóc, vỡ òa vì biết, tuổi thơ mình đánh mất từ đây...

Đó là một buổi chiều nó tạt qua chợ như mọi khi để mua sữa đậu cho thằng em trai yêu quý. Em nó dễ thương lắm. Nó yêu em nhất nhà vì chỉ có em hay ôm lấy nó khi nó bị ba đánh anh nó. Nó càng yêu thương vô cùng khi nó sợ em sẽ giống mình, bị xô đẩy, bị rơi vào nhưng hoàn cảnh không lối thoát như thế. Nó dặn lòng mình sau này sẽ dạy em trai nó trở thành một người đàn ông không bao giờ phải khóc giống nó, có lập trường hơn nó và nhất là không bao giờ gặp những người con trai nói yêu để rồi vào hoàn cảnh khó xử giống nó như bây giờ.

Đặt xe vào nhà. Mẹ đã đứng trước cửa từ khi nào, còn ba ngồi trong nhà ném cái dế trúng mặt nó. Theo bản năng nó lấy tay đỡ. Ba phi ra túm tóc, ghi đầu nó xuống, ba đập túi bụi. Thằng em trông thấy nó bị đánh lại lon ton ôm chân ba... Lần này, ba dữ quá, ba hất em nó vào một góc và gằn giọng:

- Thằng anh mày yêu mấy thằng đực rựa đấy! Mày bảo vệ nó làm gì? Thằng bệnh hoạn, thằng đồng tính luyến ái chó má! Tao biết mày như vậy tao đã bảo mẹ mày phá từ khi mày còn trong trứng nước rồi!

Giờ thì nó đã hiểu tại sao ba đánh mình! Ba mẹ đã biết về chuyện tình cảm của nó với một người bạn trai ở Miền Nam. Nó sưng sờ, nước mắt lăn trên hai hàng má, lần đầu tiên nó khóc trước mặt ba. Vốn là thằng hay bị đánh nhưng nó gan lì lắm, lần này nó khóc thật, nước mắt cứ tự rơi ra. Ba đập nó ra khỏi nhà...

Đến trường, nó thấy những lời bàn tán, chỉ chỏ về phía nó. Thì ra mẹ đã đưa cuốn nhật ký cho cô giáo chủ nhiệm, kiêm hiệu trưởng lớp nó học.

Nó nhớ như in cái ngày đó. Đó là thứ Hai đầu tuần trong buổi sinh hoạt toàn trường trung học phổ thông nơi nó đang học. Sau khi đọc hết những hoạt động đoàn, đội, tuyên dương các học sinh tiêu biểu rồi đến những vấn đề cần phản ánh, cô đọc đến tên nó, nói với toàn trường là nó đang lệch lạc giới tính, các em khác cần phải giúp đỡ nó để nó không bị xa đọa, bị cảm dỗ. Cả trường đang xôn xao bỗng lặng đi, những cái nhìn bỡ ngỡ, bàng hoàng và khinh miệt cười khinh dồn vào nó. Nó là một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống...

Cô và những người thân yêu lẽ ra phải bảo vệ nó, lẽ ra phải hiểu được những băn khoăn và sự bối rối của một đứa con trai đang tuổi mới lớn với hàng nghìn câu hỏi và trả lời nó bằng tình yêu thương và sự hiểu biết. Lời nói như kêu gọi tình yêu thương của cô ấy hóa ra là cách đối xử nhẫn tâm nhất. Mọi người nhìn nó như một người ngoài hành tinh. Không một cử chỉ thân thiện, mà chỉ là những cái nhìn vừa phán xét vừa e dè, khiến nó cảm giác họ muốn nhìn nó cho thật kỹ sau bao lâu họ thấy mà không biết rõ về nó, để xem “một đứa đồng tính nó như thế nào”. Nó dường như không có nơi nào để đi nữa. Ở nhà thì gia đình mắng chửi, đánh đập, đến trường nó không có bạn bè. Nó như một cái bóng âm thầm trong trường. Giờ ra chơi, nó đứng ở hành lang, học sinh các lớp khác kéo nhau đến nhìn nó. Chúng nó xôn xao, chỉ vào nó nói với nhau “đó là thằng xăng pha nhớt, thằng pê-đê, bệnh hoạn đấy”. Một thằng hot boy thứ thiệt vậy mà trở thành một thằng pê-đê. Nó như một cái bóng giữa bạn bè, thầy cô. Đầu óc nó trống rỗng nhưng đau đớn. Ngồi nhìn xung quanh mà không nhìn ai cả. Giữa bao nhiêu người mà nó cảm thấy sự cô độc đến tê tái. Ai là người giúp nó đây?

Không có bàn tay nào chìa ra để giúp nó. Người nó yêu ở quá xa. Anh ấy đâu biết hết được nỗi thống khổ này. Nó chỉ khóc khi màn đêm buông xuống và ôm đứa em trai nhỏ vào lòng.

Nó có những dự cảm không hay về cuộc đời mình sau khi bị gia đình và mọi người phát hiện nó thích người cùng giới. Cuộc đời nó rẽ theo những ngã nào, nó không biết nữa và nó cũng không thể nào lường hết được sự bi đát của cuộc đời mình. Nó quyết định ra đi khi trong túi chỉ có 5000 đồng khi không chịu nổi sự đay nghiến của cha mẹ nó và ghê lạnh của bạn bè!

Một đứa trẻ 15 tuổi, chưa từng đi xa, chưa từng va vấp ngoài đời hiển nhiên nó cũng không thể biết được nếu ra đi nó cần phải làm gì. Nó chỉ muốn đi và thể là với chiếc xe đạp cùng 5000 đồng, nó bỏ nhà đến công viên. Những chiếc bánh mì khô là bữa ăn của nó và cống thoát nước là nơi nó ngủ. Mấy ngày trôi qua, nó đói khát, bần thiu, buồn tui và nhớ đứa trai nhỏ. Nó nhớ ánh mắt trong trẻo của em và tâm hồn rộng mở chưa hề vướng bận những định kiến của em. Chao ôi người lớn, những lời nói ngụy biện và tàn nhẫn khiến nó ghê sợ. Ở đây, đói, lạnh và bần thiu nhưng nó cảm thấy dễ chịu hơn ở trường hay ở nhà. Nhưng cuộc sống nó sẽ như thế này mãi sao? Khung trời tuổi thơ được khép lại bằng những kí ức buồn với những đau đớn tột cùng mà không ai thấu hiểu! Cuộc sống thật bất công! Cái miền đất nó sinh ra không có tình người! Vì những con người với con người đến với nhau bằng vụ lợi. Bác nông một chủ cờ bạc có tiếng cũng thế.

Mấy tên tay sai bác kêu đi tìm nó, thấy nó liền lôi về nhà bác. Bác sai mang cái gương cho nó nhìn mình. Nó không còn nhận nổi ra cái người đen đúa, nhỏ bé và bần thiu như một con ma đói kia là mình. Bác mắng chửi một cách thậm tệ và sai người lôi nó lên căn phòng trên tầng bốn nhốt lại cùng chiếc xích sắt vào chân. Sáng nào người của bác cũng lên, chửi mắng, đánh đập nó. Mỗi ngày nó được một bát cơm cùng với nước mắm và một can nước lọc. Nó được nuôi không khác gì một con vật trong căn phòng đó. Nó chỉ có khóc, khóc mãi đến lúc kiệt sức thì ngủ.

Bác tiếp tục giam nó nhiều ngày trên căn gác đó. Nó bị đánh đập, chửi bới, có khi bị bỏ đói. Tất cả việc ăn ở và vệ sinh của nó đều ở trong căn phòng nhỏ chỉ có nệm, không điện nước đó, ngoài cái xô, ít giấy vệ sinh và đĩa cơm thỉnh thoảng bác nó mang vào, cùng tiếng xích cọ sát dưới chân nó.

Ngày thứ bảy, bác lên phòng nó và nói: “Thế nào, muốn làm chó hay muốn làm người, hãy chọn đi?”.

Bản năng nó mách bảo phải ra khỏi nơi này, phải chấp nhận điều kiện mà cuộc sống đang dành cho nó. Nó hứa với bác sẽ không bao giờ yêu con trai nữa, sẽ là một đứa “bình thường”.

Nó trở lại trường học, dời bỏ thế giới tối tăm này sang thế giới tối tăm

khác và sống như cái bóng cho đến khi ra trường trung học cơ sở giữa sự vô tâm và nhẫn tâm của thầy cô và bạn bè. Tâm hồn nó chai sạn và trống rỗng. Nó thấy cả thế giới của nó là màn đêm dày đặc mãi không tia sáng. Nó xin bác cho sống với ba mẹ, với em nó. Ở nhà, ít ra nó cũng thấy được sự bình yên nào đó, hơi ấm của tình người khi nó gần em trai.

Tiếng xấu như một con vi-rút len lỏi mọi ngóc ngách, vì thế lên trung học phổ thông, nó không thoát được. Nó đã sống vật vờ trong lớp học với sự miệt thị của cô giáo và bạn bè trong trường học phổ thông trung học này. Từ việc ngồi bàn đầu, nó bị đẩy xuống tận cuối lớp. Chiếc bàn nó ngồi, không một đứa học sinh nào ngồi chung.

Nó đã từng là học sinh giỏi toàn diện. Hiếm có học sinh nào giỏi cả văn và hóa như nó. Nhưng giờ đây, nó như một cái xác không hồn trong lớp học. Cô giáo gọi nó lên bảng, nó không làm được, cô chỉ chiết “Hãy xem học sinh được 10 phần hóa làm bài này”. Đó là một bài rất dễ với học sinh lớp chuyên này, nhưng nó không thể làm được. Cả lớp cười ồ. Nó thấy nhục nhã vô cùng.

Về nhà nó lại càng sống âm thầm hơn. Những câu nói yêu thương không còn mà thay vào đó là những câu mệnh lệnh ngắn gọn “cơm”, “rửa bát”... Sáu tháng trời nó sống trong ngôi nhà như là người không tồn tại kể từ khi tình yêu của nó với anh bị phát giác. Nó chỉ biết ôm đứa em trai nhỏ mà khóc. Người lớn dường như mãi chạy theo những tham vọng, lo toan nên đã mất đi sự quan tâm cần thiết cho con, họ quên đi mất tình thương và sự bao dung. Đứa em nhỏ bé, thấy nó khóc, cũng ôm nó khóc và nói “anh đừng khóc nữa”. Nó thấy em khóc, thương em lắm và lại cố kìm nén.

Không bạn bè, nên nó thường hay đi lang thang. Nơi ưa thích của nó là công viên này. Nó không muốn trò chuyện cùng ai. Nó cứ lang thang như thế cho dù với những nỗi đau trong lòng. Gia đình không quan tâm đến nó sống như thế nào nữa. Mẹ còn bận rộn với công việc kiếm tiền của mẹ và nỗi hận bó về việc đã làm mất tương lai, sự nghiệp của mình. Bố nó hận vì sự ra đời của nó như là một kẻ mang lại xui xẻo và những hệ lụy trong lòng. Bác nó tưởng tốt hơn, hành động thật ác nhưng nó đã từng tự nhủ ít ra bác quan tâm đến nó thì hóa ra lại

sử dụng nó như một quân bài để tước phần thừa kế của mẹ nó. Bác ghi lại tất cả những chi phí cho nó và quy ra vàng. Để trả món nợ đó, mẹ nó phải từ bỏ phần thừa kế của mình từ ngôi nhà ông bà ngoại để lại. Chao ôi, tiền và tham vọng làm cho con người ta thật đáng sợ!

Tối nay, nó cũng đi lang thang như mọi lần trong công viên. Nó không buồn nhìn ai. Nó chỉ thấy nỗi thống khổ đang dồn ứ trong lòng. Nó đâu biết rằng chính việc nó làm như thế, lại đẩy nó vào sự đau đớn khác. Nó đâu biết rằng câu nói của Nguyễn Du từng nói “Bất phong trần được phong trần, cho thanh cao mới được phần thanh cao” sao lại vụn vào cuộc đời nó đến như thế! Tại sao số mệnh này, ông trời kia lại quá khắc nghiệt với cuộc đời nó?

Nó ngồi trên ghế đá miên man suy nghĩ. Bỗng một thanh niên đến bên nó làm quen và khen nó đẹp trai. Nó ừ ừ không nói. Bỗng anh ta ôm lấy nó và nói “vào trong này với anh!”.

- “Không”, nó đẩy tay anh ta ra và đứng lên.

Nó bước đi, mà không để ý rằng người kia đã gọi điện thoại cho ai đó. Nó không biết rằng với bộ dạng thiếu não của nó như thế, lang thang trong đêm thật là nguy hiểm biết chừng nào. Kể xấu luôn biết những người đang đau khổ, bối rối sẽ không có sức đâu mà chống cự. Chỉ có nó quá ngây thơ, nghĩ rằng từ chối xong là thôi. Đến khi nghe câu nói “thằng này được đấy” và kèm theo một cú đánh vào đầu thì, nó đã choáng váng không đủ sức để chống cự với hai tên lưu manh và đành chịu để bọn chúng dí dao vào mạng sườn và ngồi trên xe theo chúng đến bãi vắng.

Lại một lần nữa nó phải hứng chịu cảm giác đau đớn, ê chề. Áo sơ mi của nó bị xé rách. Chân tay nó xây xước vì chống cự và bị xiết xuống gờ gạch gần đó cùng với vết dao. Một tên giữ chặt tay chân nó để tên kia cưỡng bức nó, chỉ có những cú thúc, tiếng côn trùng kêu trong đêm và hai kẻ ác đang khoái trá “Có giỏi thì kêu lên cho thiên hạ biết mày là thằng pê-đê”.

Khi hai thằng khốn xong việc và thỏa mãn, chúng bỏ đi để lại nó với phần cơ thể đau rất và chảy máu. Quần áo nó ướt và nhàu nát như tâm hồn nó.

Nó không thiết sống nữa. Lết đến bên hồ, nó lao xuống nước...

Nước lạnh ngắt thấm vào da thịt nó. Nó không chết. Một thằng giỏi bơi như nó sao có thể chết trong hồ nước này được. Ông trời không cho nó chết để tiếp tục đày đọa nó...

Có phải nó sinh ra để là tội đồ? Nó có thể thay đổi được gì đây? Như Chí Phèo, giết Ba Kiến rồi cũng tự tử! Đó là do xã hội hay do Chí Phèo? Cuộc sống tối tăm của nó là do dòng đời xô đẩy hay do định kiến của con người? Ôi !Định mệnh.

CHƯƠNG II

những khuôn mẫu đáng sợ

“Chị Hội”

Hòa Hồ

Hôm rồi, tôi sang nhà đưa bạn thân để dự tiệc sinh nhật. Bữa tiệc dù nhỏ với vồn vện không đến mười người nhưng vẫn rôm rả tiếng cười nói, chuyện trò. Sau khi đã tán gẫu đủ thứ chuyện, cả đám quyết định cùng xem phim, một thói quen trong những buổi họp mặt của cả nhóm. Lần nữa chọn lựa, cuối cùng cả bọn chọn xem đĩa phim Để mai tính.

Bắt đầu từ lúc nhân vật Phạm Hương Hội xuất hiện, những tình tiết có liên quan đến “chị Hội” bắt đầu là khởi điểm cho những tiếng cười giòn giã của cả bọn. Từ tạo hình nhân vật, trang phục cho đến biểu cảm, lời thoại, cả đến chiếc xe rục rỏ rất độc đáo, dường như ở chị Hội đều toát lên một điều gì đó rất hài hước, rất gây cười.

Cả nhân tôi cũng đã cười. Chỉ có một điều khác biệt, tiếng cười của tôi lại cứ lạt dần. Tôi cảm thấy mình như đang lạc đi giữa những tiếng cười xung quanh, cảm giác giống như hẫng đi và muốn thu mình lại.

Tôi lúi người lại đôi chút, khẽ khàng nhìn mấy đứa bạn đang ngồi bên cạnh. Tôi thấy, tôi nghe và cảm nhận được cả bọn đang cười rất khoái chí. Tôi không biết mấy đứa nó đang cười chị Hội, đang cười tôi, hay đang cười tất cả những người đồng tính!? Và đằng sau những tiếng cười ấy là gì?

Có thể là “chị Hội là đại diện, là hình mẫu tiêu biểu cho rất nhiều người đồng tính đang hiện diện trên đời này...”

Hay “Đồng tính là kỳ quặc như thế, là lạ lùng như thế... Đồng tính là đáng cười như thế”.

Hay có thể là một điều gì khác hơn, bản thân tôi thực sự không biết, vì điều này còn tùy thuộc vào cảm nhận của mỗi cá nhân. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, hình ảnh “chị Hội” sẽ đi vào lòng mỗi người xem và ít nhiều lưu lại một ý niệm nào đó về người đồng tính.

Và, với góc nhìn từ một người trong giới, theo tôi hình ảnh này là sai biệt.

Có thể “chị Hội” là tập hợp của nhiều đức tính, nhiều nét mà ta có thể bắt gặp ở nhiều người đồng tính khác nhau. Nhân vật Phạm Hương Hội giống như là một phép cộng gộp giản đơn, sự rút tía và góp nhặt từ rất nhiều, thậm chí có thể nói là từ quá nhiều người đồng tính.

Dường như sự ô hợp của “quá nhiều”, thêm vào đó là sự chọn lọc không mấy thiện cảm và chân phương, càng khiến cho “chị Hội” trở nên kệt cớm hơn, thái quá hơn, lạ lẫm và sai biệt hơn, thậm chí là với chính tôi, là một người chuyển giới.

Nói một cách khác, tôi chưa thấy người đồng tính nào như “chị Hội”.

Với sự phổ biến và tiếng vang của mình, Đề mai tính có thể đã đến với rất đông người xem, và như vậy đang dần tạo ra một ảnh hưởng vô hình lên hình ảnh người đồng tính trong cộng đồng. Với sự khác biệt ấy, với chiều hướng “gây cười” ấy, phải chăng tác động tiêu cực là khó tránh khỏi.

Không thể phủ nhận, nhân vật “chị Hội” được xây dựng nhằm mục đích gây cười. Xây dựng nhân vật đồng tính như một nét gây cười đầy châm biếm như vậy không phải là chuyện hiếm thấy. Ta có thể thấy nhan nhân hình ảnh như thế trong một vở kịch, một tập phim, một mẫu truyện trên báo. Như bất kỳ người đồng tính nào, tôi vẫn thường dõi theo và hào hứng chờ đợi khi nghe đây đó sắp phát hành hay công chiếu một ấn phẩm về giới mình. Tôi muốn đọc chúng để có cảm nhận rõ hơn về cái nhìn của xã hội với những thân phận như mình. Và không ít lần như vậy, tôi lại hy vọng rồi thất vọng khi hình ảnh người đồng tính một lần nữa được phô bày hết như một trò cười, một món đồ rao bán ngoài chợ.

Họ vẽ người đồng tính bằng thứ màu mà họ muốn chúng tôi có hơn là thực sự tìm hiểu xem thế giới chúng tôi có những gam màu gì. Nếu họ chịu khó nhìn và cảm nhận, họ sẽ thấy chúng tôi không chỉ có thứ màu đen đúa, đáng cười và đáng khinh như họ vẫn hay dùng...

“Cười chỉ để cười” hình như không phải là mục đích cao nhất khi xây dựng nhân vật hay tình tiết trong một tác phẩm hài. Tôi nhớ rằng ai đó đã nói: “Cười và suy nghĩ” cơ mà!? Vậy khi xây dựng nhân vật theo kiểu mẫu ấy, có ai nghĩ đến tác động của nó đến người xem sẽ ra sao? Và tác động ấy sẽ ảnh hưởng đến những người đồng tính như thế nào? Hay chỉ là mặc nhiên xây dựng, mặc nhiên tô vẽ và cứ chờ người xem “cười” !!!

Phim kết thúc cũng là lúc tôi tạm dừng dòng suy nghĩ của mình để nhìn đám bạn cười cợt bàn tán về “chị Hội” và gaogán nghĩ về rất nhiều người khác – họ cũng sẽ xem và cũng sẽ rôm rả bàn tán và vô tình cười...

Chứng tỏ

Dính Nhung

viết theo lời kể của Hoàng Hải

- Ê, “chị Hải gái” đi đâu đấy?

Lũ con trai lớp 10A ghẹo nó bằng câu trêu đùa quen thuộc. Hễ có cơ hội là chúng lại trêu chọc nó và nó càng phản ứng thì bọn con trai càng thích, túm tụm lại trêu tập thể.

Ngày 8-3 khi đang học lớp này, cánh con trai đến sớm chuẩn bị quà và hoa tặng cô giáo và các bạn gái trong lớp, nó cũng đến. Xong việc và chưa có bạn gái nào đến, bọn con trai túm tụm lại trêu và tạt quần nó.

- “Trả quần cho tao” – nó gào lên.

Chiếc quần đã bay qua cửa sổ từ tầng ba xuống tầng một

Nó xấu hổ quá, đành chui xuống gầm bàn cho đến khi có đứa thấy quá đáng quá, xuống lấy quần lên cho nó.

Chẳng mấy chốc nó đứng đầu trong lớp trong những trò chơi thể hiện nam tính. Nó muốn chứng minh cho cả lớp biết nó không “gái”. Với một đứa con trai không bị trêu chọc hoặc không sống với nỗi lo bị gắn vào những “mỹ từ” như “gái”, “pê-đê”, thì nó cũng phải lựa cách sống để hòa mình vào nhóm con trai, không bị ra rìa khỏi những cuộc chơi nhiều khi rất vô bổ của chúng. Cái cảm giác bị tách ra khỏi đám con trai ấy khiến nó lo sợ và kinh nghiệm

mấy lần bị trêu chọc khiến nó tự hứa với bản thân “nó sẽ cho chúng thấy, nó không phải “gái”, nó không kém một đứa con trai nào hết”.

Đám con trai lớp 10 bắt đầu thì thầm to nhỏ và truyền cho nhau xem mấy câu chuyện người lớn, nó nhìn ăn sáng, sưu tập những thứ nặng đô hơn, khiến bọn con trai phải tìm đến nó, quy lụy và tôn trọng nó. Nó kiểm các băng đĩa sex, những quân tử có hình ảnh khiêu khích của các cô gái. Nó cắt cụt móng tay và mái tóc hơi dài một chút khi nghe ai đó bình luận hoặc nhảm nó với con gái. Thậm chí nó không dám mặc chiếc quần loe ưa thích mà nhiều thằng con trai cũng thích mặc. Nó tán cô gái xinh nhất lớp bằng tất cả sự tinh tế và óc quan sát của nó để chứng minh cho đám con trai biết nó cũng biết yêu phụ nữ. Nó đã làm thế dù chẳng có hứng thú gì bên cô gái ấy cũng như nó vô cùng ngán ngẩm sự giận dỗi của cô. Nó cũng biết nó chẳng nên thế nhưng biết làm thế nào được. Cô ấy đúng là nạn nhân của trò đùa tình ái này nhưng mà không phải là nạn nhân của nó mà của chính cái đám con trai kia. Cái đám đã đẩy nó phải làm những việc như vậy.

Không mấy ai biết được áp lực khi một thằng con trai phải chứng tỏ bản lĩnh đàn ông là như thế nào. Bọn con trai có vô vàn những trò nghịch dại và ngu xuẩn mà nó là đứa ngu xuẩn nhất khi cố gắng chứng minh mình là một đứa manly, không hề kém ai. Tập uống rượu, rủ nhau đi chơi gái, đánh bài, đánh nhau... Trò nào cũng có mặt nó. Nó không chỉ tham gia, nó còn phải là đứa đầu trò. Luật là thế mà, đứa nào hiểu biết và sành điệu hơn sẽ được cả nhóm kính trọng.

Nó đã có được sự kính trọng như thế. Nó trở thành anh hùng trong lớp trong nhiều mặt. Nó cố học giỏi chỉ để cho đám bạn chép bài. Nó cũng phải cố “hư” giỏi để không đứa nào dám coi nó là gái nữa.

Năm nó học lớp 11, đám con trai trong lớp rủ nhau cuộn pháo đốt. Những đứa khác chỉ cuộn một quả pháo nhỏ, đốt một cái dây dài nối với quả pháo trong nhà vệ sinh và chạy về lớp chờ pháo nổ. Nhà trường phát điên, nhưng không phát hiện được ai. Đến lượt nó. Nó làm một quả pháo cối, ngòi ngắn, đốt và ném lên không trung. Xác pháo rơi xuống, bay là tã. Cả đám bạn lớp 11A lúc

mất vì nó. Nó làm hai quả. Đã biểu diễn hết một quả. Nó hài lòng vì đã chứng tỏ được bản lĩnh và đã định sẽ cất quả pháo kia đi thi TA - một đứa bạn con giáo viên trong trường khẩn khoản xin nó để biểu diễn. Pháo nổ, nhưng người bạn không ném được xa như nó nên tai nạn xảy ra.

Cả trường nhất định tìm thủ phạm. Cả lớp nó bị tra hỏi “Ai đốt pháo?”, nhưng không đứa nào đứng ra nhận tội. Thầy nói “Ai đốt hãy lên tiếng, nếu không TA và cả cha mẹ bạn ấy sẽ bị kỷ luật”.

Cả lớp không ai lên tiếng. Chúng nó đã dặn nhau có gì cả lớp cùng im lặng, như thế không ai bị kỷ luật hết. Nhưng nó nhìn vào người bạn. Nó thấy tội quá. Nếu vậy, không chỉ TA bị kỷ luật mà còn ảnh hưởng đến thi đua của bố mẹ bạn ấy nữa chứ vì cả hai cô chú đều là giáo viên nhà trường.

Nó liền đứng lên nhận và bị đuổi khỏi trường.

Bố mắng nó “anh hùng rơm” vì nhà trường chỉ truy tìm ai đốt quả pháo đó. Nó không đốt, nhận làm gì?

Cả lớp coi nó là người hùng và nó luôn đứng đầu các trò của đám con trai... Không ai biết, nó mệt mỏi từng ngày để chứng minh “là một người ĐÀN ÔNG”. Cũng không ai biết nó thật sự chỉ thích những gì nhẹ nhàng, và... nó đang phải lòng anh lớp trưởng.

Chuyện kể từ quá khứ

Trại Miền Biển

Người ta bảo rằng: **“Được sinh ra trên cõi đời này mà được lành lặn đã là một điều hạnh phúc”**

Tôi mê tình nguyện, ham thích các phong trào xã hội. Nó đã ăn sâu vào máu tôi từ khi tôi còn nhỏ. Ngoài việc học trên giảng đường ra, phần lớn thời gian rồi còn lại tôi đều giành hết cả trí lực, tâm huyết, tấm lòng của mình vào đó. Khi bắt đầu tìm hiểu về những người thuộc thế giới thứ ba, những con người như tôi, dần dần tôi hiểu rõ hơn bản chất con người mình như thế nào... Và hơn hết, tôi học cách chấp nhận nó.

Một lần, tôi quen biết Ray qua mạng. Sau này Ray và tôi và cho đến tận bây giờ vẫn là hai anh em rất thân thiết. Chúng tôi thân nhau sau cuộc gặp gỡ đầu tiên, bởi ở chúng tôi có những điểm chung và những lý tưởng khá tương đồng. Ray và tôi đều là hai người đồng tính, bản thân chúng tôi, hơn ai hết đều hiểu rõ: sự kì thị nghiệt ngã mà xã hội giành cho chúng tôi là như thế nào!

Với một mong muốn cải thiện cái nhìn của xã hội về những người đồng tính, anh em tôi đã cùng nhau thành lập một diễn đàn giành cho cộng đồng người đồng tính, lưỡng tính luyến ái và chuyển giới ở một thành phố biển. Đây là mái nhà chung cho những người như chúng tôi tìm đến kết bạn, chia sẻ, an ủi, động viên nhau. Chúng tôi lấy từ thiện và các hoạt động giao lưu làm chìa khóa giúp mọi người gắn kết hơn.

Tôi và Ray đã làm được điều đó sau hơn một năm hoạt động và phát triển. Rồi chúng tôi có thêm nhiều người bạn mới, thậm chí là bạn bè nam, nữ dị tính. Họ hiểu, cảm thông cho chúng tôi. Họ tìm đến để sẻ chia, để đồng cảm, gần gũi, giúp đỡ và để yêu thương. Gia đình của một số người trong họ cũng có người thân giống chúng tôi.

Nhưng khi đó tôi chỉ mới 20 tuổi. Một cái tuổi chưa thực sự đủ lớn, đủ chín chắn và mạnh mẽ trước những sóng gió ập đến của cuộc đời này. Với sự phát triển nhanh chóng và mạnh mẽ của diễn đàn tôi lập ra, tôi đã nhận không ít những điều thị phi của người đời, những lời cay nghiệt, đay nghiến của họ, thái độ kì thị, xem thường, khinh bỉ, ganh ghét, họ đã đàm tiếu những điều không hay nhằm hạ uy tín cũng như bôi xấu chúng tôi.

Kể từ đó, chúng tôi đi đến đâu, trong những buổi từ thiện, tình nguyện offline cũng đều nhận những câu bĩu môi, nói xấu sau lưng, đại loại như: Pê-đê mà cũng bày đặt cứu nhân độ thế, coi chừng tụi nó bỏ bùa ai đó, nhận quà tụi nó mang nhục, thà vứt đi còn hơn...”.

Tưởng chừng chỉ dừng lại thế thôi, họ còn gửi thư nặc danh tố cáo đến công an. Họ dùng những lời miệt thị và cay nghiệt đến mức xúc phạm. Nếu như là người khác, họ đáng lý ra đã bị khởi kiện ra tòa. Nhưng đáng này, chúng tôi không nhận được sự cảm thông hơn từ phía công an, cũng như phần đông người dân, công an cũng nhìn chúng tôi như một lũ bệnh hoạn, và tôi... cầm đầu một lũ bệnh hoạn.

Lần đó, ở thành phố tôi xảy ra một vụ cướp, tôi nghe nói có một nhóm đồng tính đã giết chết bạn tình rồi cướp tiền tẩu thoát, một số tiền khá lớn gồm ba vali tiền ngoại tệ. Vậy mà những người làm điều tra, làm hình sự, họ đưa tôi vào nghi vấn mặc dù không hề có chút bằng chứng nào là tôi có thể có mặt ở nơi đó. Họ cho rằng tôi cầm đầu tổ chức đó, chi phối và đứng đằng sau điều hành những điều đó. Những điều như thế, tôi nghe được từ lời nói của ba tôi...

Ba tôi là một viên chức nhà nước và ông có những mối quan hệ xã hội khá rộng, tôi không muốn bàn tới chức vụ mà ông đang làm, nhưng với các chức danh ấy, chỉ cần nhất cử nhất động của tôi ở thành phố này sẽ có người

báo cáo cho ông rõ. Tôi nhớ lúc đó, bạn của ông, người trực tiếp thụ lý vụ án đó, đã điều tra về tôi, gán kết cho tôi những điều hết sức vô lý mà bản thân tôi chưa hề làm: nào là tôi cầm đầu một tổ chức pê-đê thành phố có lối sống bệnh hoạn, đã bị phản ánh nhiều lần, chúng tôi tổ chức những chương trình chưa được sự cho phép của chính quyền địa phương và gây phản cảm trong dư luận, lối sống của tôi lệch lạc và sai lầm gây ảnh hưởng đến ba tôi. Và họ đang tìm bằng chứng buộc tội tôi, ép tôi vào những tội danh phi lý, thậm chí đã nói chuyện với ba tôi rằng sẽ tìm cách đưa tôi vào trại giáo dưỡng những thanh thiếu niên hư hỏng.

Tôi đã suy sụp tinh thần thực sự. Tôi thấy mình bị làm mất cả danh dự và nhân phẩm. Thà tôi giết người, cướp của, tôi làm những điều khiến trời đất này không thể tha thứ, thì những lời cay nghiệt đó giành cho mình có lẽ đã không sai. Nhưng bạn thử nghĩ xem, một cậu bé chỉ mới 20 tuổi, từng nhiều lần đạt nhiều giải thưởng học sinh giỏi, được tuyên dương ở Đoàn phường về lối sống tốt đẹp, cống hiến hết lòng cho xã hội và luôn lấy tình nguyện làm châm ngôn sống cho mình thì những điều đó giành cho tôi, thật sự có công bằng? Nhưng những điều làm tôi thấy mình bị xúc phạm, bị oan ức, bị suy sụp không nặng nề bằng ánh mắt và cách nhìn của ba mẹ tôi lúc ấy.

... Mẹ tôi suốt ngày chỉ khóc, thui thui một xó, đầu tóc rối bù. Hằng đêm bà thấp nhang trước bàn thờ, khẩn trời khẩn phật như cố ý nói cho tôi nghe thấy: “Lạy ông bà ơn trên có linh thiêng, lạy đức phật bà quan thế âm, gia đình con có làm nên tội tình gì mà con trai con lại hư hỏng thế này, xin dâng linh thiêng ở trên có nghe thấu nỗi lòng con, thì hãy giải trừ bùa ngải trong lòng của con con, để nó sớm nhận ra những sai trái của nó, chứ không thì con không thể nào sống nổi...”

Mỗi lần mẹ khẩn, mẹ khóc, thì lòng tôi như có ngàn mũi dao đâm sâu vào tim. Tôi không thể nào nói, không thể nào lên tiếng và chẳng có một chút lý do nào để biện minh cho mình. Chẳng lẽ nói với mẹ tôi rằng con là gay, con không hề bệnh hoạn, điều con làm là đúng đắn. Mẹ tôi liệu lúc đó có chấp nhận không, có hiểu thấu cho lòng tôi không?

Còn ba tôi, một người mạnh mẽ như ông cũng chỉ biết khóc lạng. Tôi nhớ ánh mắt ông nhìn tôi mỗi bữa cơm gia đình là một ánh mắt buồn và thất

vọng. Tôi đã phải sống trong nỗi buồn và sợ hãi ấy suốt bảy tháng trời, không thể ra ngoài đường, cũng không thể nói với ai, chỉ thui thủi một mình cảm lạnh. Mỗi ngày, tôi đều nhận được những cú điện thoại từ phía họ hàng, di cậ, cô chú biết chuyện của tôi, họ điện thoại trách móc, rồi khuyên bảo. Nhưng nào họ có hiểu cho tôi. Sau mỗi lần nghe là mỗi lần tôi tự đập đầu vào tường... tôi lại khóc. Nước mắt vô hình làm cho nỗi đau trong tôi thêm nhiều hơn. Tôi thậm chí thấy mình quá sức mệt mỏi, sự chịu đựng như phải gánh trong mình quả núi nặng ngàn tấn và trong người thì mang trái tim vô cảm, tật nguyên không thể bị thương tổn hơn nữa.

Trong khoảng thời gian ấy, có lúc tôi sống như một quán tính, chẳng thể hiểu mình đã làm thế nào để sống một đời sống thực vật như vậy: Suốt ngày cảm lạnh, nghe những tiếng khóc, tiếng oán trách, trách móc từ phía gia đình, người thân... Tôi tự nhiên thấy mình xấu hổ, sợ sệt người đời. Tôi sợ ai đó biết về tôi như thế, sợ mọi thứ, nỗi sợ vô hình vào hằng đêm, những cơn ác mộng làm tôi tỉnh giấc giữa khuya, và như một thói quen, tôi lại ôm gối khóc. Những giọt nước mắt tuôn ra không thể đủ, không thể làm xoa dịu cho những nỗi niềm tôi đang trải qua, nhưng tôi biết tôi phải khóc, vì lúc này, chỉ có mỗi nước mắt là bạn của tôi mà thôi.

Câu chuyện đã xảy ra gần hai năm, cho đến tận bây giờ, khi đã vượt qua được nó, thì cái vết nhơ nhức ấy trong mắt gia đình, ba mẹ vẫn là một điều khiến tôi thực sự mệt mỏi. Đã nhiều lần tôi muốn tìm đến cái chết, nhưng khi nhìn lại hình ảnh mẹ khóc giữa đêm, hình ảnh ba tôi với ánh mắt buồn nhìn tôi thất vọng, tôi tự hứa với lòng phải cố gắng sống tốt hơn nữa, để lấy lại lòng tin từ phía gia đình.

Nhưng để đánh đổi lại điều đó, tôi đã phải mất khá nhiều điều cho bản thân tôi. Tôi đánh mất đi con người tôi, một con người luôn lạc quan, yêu đời. Giờ đây, tôi sống khép lòng hơn, khép mình lại giữa những hân hoan của cuộc sống này. Tôi đánh mất niềm tin, sự kì vọng, và vô hình tạo một vết ố đen về tôi trong mắt gia đình. Tôi nào muốn thế nhưng tôi phải học cách chấp nhận, mặc dù điều đó không phải là sự thật giành cho tôi.

Tôi lại trở về, là một thằng con trai bình thường trong mắt ba mẹ tôi. Tôi biết, khi chấp nhận sống lại cuộc sống khép mình, tôi phải đánh đổi nhiều thứ, nhưng biết đến bao giờ, xã hội này, có cái nhìn đúng đắn và thoáng hơn giành cho những người như chúng tôi? Những con người trót mang một khuyết tật nơi trái tim.

“Khuyết tật nào cũng đáng thương, sao khuyết tật trái tim lại bị ruồng bỏ”

“Thằng á” và cái chết hụt

Bín

Tôi sinh ra trong một gia đình có sáu thành viên, bố mẹ, hai chị gái và một đứa em trai. Không biết tại sao từ nhỏ tôi đã thích chơi những trò chơi của tụi con gái, thích được nũng nịu và được yêu quý nhất nhà. Tôi cũng rất mau nước mắt như con gái vậy. Tuổi thơ tôi là những ngày dài buồn bã. Ở trường tôi thường chơi thân với đám con gái học cùng lớp và chơi những trò chơi của tụi nó, vì thế đám con trai học cùng và những đứa biết tôi đều gọi tôi là thằng á, mỗi lần nghe thấy tôi cảm thấy rất tủi thân và buồn nhưng không dám nói với ai vì sợ gia đình tôi biết. Mỗi ngày đến lớp là một ngày nặng nề với tôi vì phải nghe những lời trêu chọc của đám bạn, đi đến đâu tôi cũng bị chúng chỉ chỏ, bêu rếu, ném đá, ném dép vào mặt, vào lưng rồi cười phá lên mặc cho tôi khổ sở thế nào. 'Hô hô thằng á chúng mày ơi', 'đồ pê-đê, đồ xăng pha nhớt'... Những câu nói kia, tiếng cười kia cứ vây lấy tôi mỗi khi tôi xuất hiện, ám ảnh tôi trong mỗi giấc mơ. Tôi không dám nói với mẹ, với các chị, càng không thể cầu cứu sự giúp đỡ của họ bởi cuộc sống gia đình tôi cũng đâu có ngày nào được bình yên, bởi chúng tôi luôn phải hứng chịu những trận đòn chí mạng của cha sau mỗi lần ông quay trở về nhà tay trắng vì trò vui đen đỏ. Tôi là đứa bị đánh nhiều nhất nhà, chỉ vì 'ông đã bực mình thì chớ nhìn mày ông càng ngứa mắt', 'ông đánh cho mày hết cái cái éo là kia đi'. Mẹ tôi phải tần tảo sớm hôm kiếm tiền nuôi cả nhà và chỉ còn sức để khóc và tránh những cơn nổi giận của cha thì làm sao có tâm trí nào mà quan tâm đến những góc khuất trong tâm hồn tôi.

Cứ thế tôi lớn lên trong đau khổ của thể xác và tâm hồn, tôi chỉ biết cắn răng chịu đựng để mỗi ngày sự đau đớn đó lại càng lớn dần lên cho đến một ngày tôi cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi nữa. Đó là một buổi tối năm tôi học lớp 8, ý định về cái chết bắt đầu nhen nhóm trong tôi. Lúc đó một đứa trẻ như tôi chỉ nghe nói là muốn được chết thì uống thuốc ngủ là sẽ chết. Đúng rồi, chỉ có cái chết mới giúp tôi thoát khỏi cảnh này. Tôi chết thì sẽ không bị ai trêu chọc, sẽ không bao giờ bị cha đánh nữa. Tôi chết để cho mọi người, cho cha tôi phải ân hận vì đã đối xử với tôi như thế... Đúng rồi, phải chết, chết rồi hồn của tôi sẽ bay lơ lửng và nhìn mọi người hối hận thế nào... Và tôi lên kế hoạch cho cái chết đó. Tôi đã mua 30 viên thuốc ngủ và bỏ lên Hà Nội đến nhà chị gái đang ở trên đó để thực hiện kế hoạch của mình. Khi chị đi vắng, tôi đã uống hết những viên thuốc đó. Một lúc sau, tôi cảm thấy chóng mặt, mắt hoa lên... đau đầu kinh khủng... tôi bắt đầu bò lăn bò càng quanh giường... đập đầu xuống đất nhưng vẫn không thể nào đỡ đau hơn được... quần quai vật vã... và bắt đầu nôn, nôn thốc nôn tháo... nôn đến khi cảm giác như không còn sức để đẩy những thứ trong dạ dày ra nữa... tôi thiếp đi lúc nào không hay. Tỉnh dậy, cảm giác thật choáng váng nhưng tôi hiểu dường như Thần Chết đã không chào đón tôi.

Chết thật sự không dễ dàng như tôi tưởng. Tôi vẫn phải sống thôi. Phải tiếp tục đối mặt với thực tại đáng sợ này... Tôi trở về và cố gắng tiếp tục đi học hết cấp hai nhưng vẫn mãi là tâm điểm cho những trò oái oăm của chúng bạn. Những ám ảnh của những ngày đen tối đó khiến tôi không đủ dũng cảm để bước tiếp, để có thể thi lên cấp ba như bao bạn bè trang lứa khác. Tôi phải dừng lại ước mơ làm nghề giáo như tôi đã từng nói với đứa bạn gái thân. Tôi chấp nhận nghỉ học và lên Hà Nội để học nghề.

Một thời gian đi xa, đã vài năm trôi qua tôi không dám trở về ngôi làng nơi tôi sinh ra, không dám trở về với những gì gắn bó với tôi thời thơ ấu bởi những cái biệt danh mà mọi người gán cho tôi luôn làm tôi chùn chân mỗi khi có ý định trở về. Nhưng, lần này cha ốm, tôi phải trở về thăm ông. Dù sao ông cũng là bậc sinh thành ra tôi. Ngày trở về, vừa đến ngõ thì chị hàng xóm với mấy đứa bạn học khi xưa gặp tôi. Chưa kịp mỉm cười chào hỏi mọi người như cái cách mà người quê tôi vẫn làm mỗi khi lâu ngày gặp nhau, thì họ đã nói "Ôi gái đã về à?" và cười phá lên với nhau. Nụ cười chưa kịp hé đã tắt lịm. Sao buồn và tủi thân

quá. Tôi lẳng lặng đi tiếp cố kìm nén để nước mắt không trào ra. Tôi nghĩ tại sao những người như chúng tôi lại bị người ta khinh bỉ và đùa cợt như thế.

Tôi cảm thấy như mình bị xúc phạm vậy. Tôi không hiểu mình đã làm gì sai để tụi nó và mọi người đối xử với tôi như thế. Có lẽ do tôi là pê-đê, nhưng là pê-đê có tội chăng? Đâu phải chúng tôi muốn mình trở thành như thế. Chỉ vì khi sinh ra chúng tôi đã là con người như vậy. Thân con trai nhưng tâm hồn con gái. Chỉ là chúng tôi đã được sinh ra nhầm trong một hình hài mà thôi. Nhiều lần tôi khóc một mình và nghĩ tại sao mẹ tôi lại sinh ra tôi là một người không như những người khác như thế? Tại sao ông trời lại bất công với tôi như thế? Tại sao sinh ra chúng tôi như thế mà không cho chúng tôi được hạnh phúc... Tôi chỉ mong sao mọi người sẽ chấp nhận chúng tôi và coi chúng tôi như những người khác để những người như chúng tôi có thể phát huy được bản thân, được cống hiến hết mình cho cuộc sống tốt đẹp hơn và cho chúng tôi được hưởng niềm hạnh phúc như bao người khác.

CHƯƠNG III

những điều có thể đã không xảy ra

Chuyện về tình người

Trại Miền Biển

Có nhiều lúc, tôi đã từng nghĩ mình sẽ sáng tác ra một bài hát thật hay để dành tặng cho một ai đó mà mình yêu thương. Hay giản đơn, nếu tôi là ca sĩ, tôi sẽ cất tiếng ca du dương reo vui để mang lại nhiều nụ cười hơn cho mọi người. Nhưng tôi chẳng thể làm được những điều đó, thậm chí cũng chẳng thể vẽ lại một bức tranh hạnh phúc dành tặng ai kia. Hôm nay, tôi chỉ có thể dám viết, đôi dòng về một kỉ niệm trong quá khứ không hẳn mấy là vui. Tôi chỉ hy vọng, với những con chữ nhỏ tí ti này, sẽ mang đến một nụ cười và niềm hạnh phúc. Tôi cũng mong anh sẽ bao dung mà tha thứ cho cái xã hội đầy rẫy sự bất công này.

Thật khó để lôi ra những ký ức của mình để kể cho ai đó nghe, và với những ký ức buồn thì lại càng khó hơn. Bởi mỗi lần đem nó ra để khơi lại, trong khi bạn đã cố chôn chặt hay vùi sâu nó trong một góc ngách nào của trái tim, thì nó sẽ trở thành những giọt nước mắt chỉ chờ trào trên má.

Hôm nay là vừa tròn hai năm ngày anh mất. Nếu không vì một lời hứa sẽ viết về câu chuyện của anh, chắc là tôi sẽ chẳng lôi nó ra làm gì. “Nhưng anh à, em hy vọng những gì em được viết ra về anh, sẽ cho mọi người có một cái nhìn đúng đắn hơn và quý trọng anh hơn, dù điều đó em nghĩ sẽ còn mất nhiều thời gian lắm, được không anh?”

Anh là một người đồng tính. Tôi biết anh qua những buổi tham gia

sinh hoạt Đoàn phường khi tôi mới học lớp 7. Cũng giống như bao đứa trẻ lần đầu tiên tiếp xúc với anh, tôi cũng hay trêu anh đôi lời về cái sự nữ tính anh thể hiện ra bên ngoài. Đầu óc những đứa trẻ non nớt như chúng tôi lúc đó nào biết gì đâu. Chúng tôi chỉ a dua, theo những người lớn thường châm chọc anh. Nhưng anh luôn cười. Đến tận mãi sau này tôi mới hiểu, nụ cười của anh là nụ cười gượng buồn ánh lên trong đôi mắt mỗi khi người ta châm chọc anh.

Tôi cũng chẳng rõ anh đã làm ở Đoàn phường bao lâu rồi. Chỉ nhớ rằng từ khi quen anh đến khi anh mất, anh vẫn hằng ngày làm những công việc “ăn cơm nhà đi vác tù và hàng tổng”, như bao người vẫn nói đối với một cán bộ Đoàn thanh niên. Suốt những năm tháng ấy, chưa một lần tôi thấy anh tỏ ra buồn bã hay mất đi sự nhiệt huyết của mình trong công việc. Đặc biệt là trong những chiến dịch tình nguyện, trong các phong trào văn nghệ của Thành Đoàn, Tỉnh Đoàn, anh luôn hăng say và sự nỗ lực ấy của anh là nguồn động lực kéo chúng tôi theo anh.

Anh học giỏi, tốt nghiệp đại học luật với tấm bằng khá. Nhưng vì sự hơi nữ tính của anh, dường như mọi công việc tốt giành cho một người xứng đáng như anh đều bị từ chối. Đôi khi anh thường bảo: “Nghề nào cũng tốt em à, anh đang làm một cái nghề không hề dễ dàng gì, bởi nếu có thể đem tiếng cười, tình yêu mua vui cho bao người, với anh như thế đã là một hạnh phúc rồi. Đời mình chẳng mấy khi vui, vậy thì hãy mang lại điều đó cho những người cần nó hơn mình, em hiểu không?”

Tôi còn nhớ rất rõ, anh đã chọt khóc lúc đó, và câu nói ấy luôn ghi sâu trong lòng tôi.

Khi tôi lớn hơn, tôi hiểu rõ hơn về sự kì thị của xã hội giành cho một người như anh, khiến những gì anh đã làm, đã chịu đựng thật sự khiến tôi nề phục và thần tượng anh hơn. Tôi đã từng đánh một thằng bạn khi tôi bày tỏ sự ngưỡng mộ anh, nó bảo: “... cái thằng pê-đê đó thì có gì mà giỏi, cuối cùng cũng chỉ làm một công việc chẳng ai muốn làm thôi...”

Đôi khi tôi luôn tự hỏi, ngoài sự hơi nữ tính và cử chỉ điệu bộ hơi éo lá, thì anh rất chu toàn trong công việc. Những gì anh đã làm, đã cống hiến cho xã hội, sao chưa một lần nào mọi người thừa nhận anh, sao lại cứ bêu môi, khinh bỉ

và tỏ thái độ như là công việc đó tất yếu anh phải làm. Họ thật ích kỷ, thật xấu xa và đáng ghét. Đồng tính là sai sao, là cho dù làm những điều gì có ích cho mọi người, cũng chỉ đáng được đón nhận như vậy thôi sao?

Tôi còn nhớ cái đêm ở trên bàn, anh cầm guitar ngồi đàn cho mấy đứa chúng tôi nghe. Mấy bài ca quen thuộc anh vẫn cứ nghêu ngao, đượm buồn:

“Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ biết giành phần ai ...”

Rồi bài Cát bụi, anh luôn khóc mỗi khi hát nó, giọng ca sâu lắng, nao lòng :

“Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi, để một mai tôi trở về làm cát bụi ...”

Bài hát cuối cùng anh giành tặng riêng tôi, là một bài hát lạ lẫm, nhưng giai điệu nhẹ nhàng quá đỗi, anh chỉ cười và nhìn tôi : “Nghe nhé nhóc, tặng riêng em đó”.

“ ... Người sẽ đến và người sẽ về bên kia núi
Từng câu nói là từng cánh bướm rong cuối trời
Còn lại tiếng cười, khóc giữa đời ...”

Đó là lần cuối cùng tôi còn được thấy anh cười – nụ cười hồn nhiên và hoang sơ. Sáng hôm sau, trong chiến dịch phòng chống và tuyên truyền HIV, anh đã bị mấy người nghiện chích lấy ống kim tiêm có dính máu của họ đâm vào người, khi anh đang cố gắng gỡ từng cây kim còn hoen rỉ máu đang cắm dính trên những cây chuối.

Giá mà người ta không kì thị anh, giá mà anh không phải là người đồng tính, có lẽ sự quan tâm của mọi người sẽ khác đi. Thay cho sự lo lắng hốt hoảng của chúng tôi, những vị y bác sĩ, những con người làm công tác y tế, mang trong mình một cái ý đức: Lương y như từ mẫu, họ đã tỏ một thái độ kì thị đáng khinh bỉ nhất. Họ cố tình trì hoãn, cố tình không điều trị để phòng phơi nhiễm cho anh trong 24h đồng hồ đầu. Nếu là một y bác sĩ có lương tâm, tại sao lại để một bệnh nhân đang cần cứu chữa lại vô vọng buồn bã trong sự miệt thị không tiếc lời như vậy:

“ Làm cái gì mà ngu vậy, hăng hái làm chi cho nó đâm vào, ... cho đáng đời”

Tôi đã thấy anh buồn, nhưng vẫn gượng cười và im lặng. Tôi thấy bất bình, tôi thấy bất công cho anh quá, họ nói sau lưng anh, tôi đã nghe được: “Thằng đó nó ẻo ẻo như đàn bà, ba cái đồ pê đê đụng vào bị lây nữa, nó chắc bị dính si đa rồi, đừng đụng vô nó...”, từ miệng những vị làm y đức cứu người.

Tất nhiên, nếu làm to chuyện thì chiến dịch năm đó sẽ được đăng đầy báo chí, thế nên cho dù thế nào, anh cũng được điều trị và chăm sóc. Nhưng chuyện không dừng lại ở đó, sau này khi trở về, một ai đó đã đồn ác mồm ác miệng rằng anh bị si da. Và những người trong xóm anh đã có thái độ ghét anh từ xưa khi biết anh đồng tính, họ viện cớ chặn đánh anh thường xuyên, cách ly anh.

Tôi đã không hề biết điều đó. Khi tôi vô Sài Gòn học, một đêm dài, tôi nhận được tin nhắn của nhờ bạn: “T ơi, anh C chết rồi, nghe nói anh bị đánh đập, anh bị đập lá lách và tử vong ngay trong phòng cấp cứu vì vỡ động mạch chủ ...”. Tim tôi như rụng rời, tôi bàng hoàng, đau đớn nhiều lắm!

Tại sao vậy? Tại sao cuộc đời này bất công và tàn nhẫn quá vậy? Chỉ bởi một con người sinh ra không hoàn thiện về bản năng đàn ông thì luôn bị đối xử như vậy sao? Tôi đã ước những người hành hung anh, những người có thái độ không công bằng với anh và với những người như anh có thể thấy được hình ảnh mẹ anh ôm di ảnh của con trai mình chết đi sống lại nhiều lần, bà ngất lịm đi trong tiếng thét. Chúng tôi, những đứa yêu mến anh, chỉ dám nhìn di ảnh anh rồi ôm nhau khóc.

Còn anh vẫn cười, vẫn hiền từ, vẫn khuôn mặt hạnh phúc ấy trên tấm ảnh, bao dung nhân hậu hơn ai hết. Và đâu đó, vắng trong tai tôi lời bài hát đượm buồn:

“ ... Người sẽ đến và người sẽ về bên kia núi
Từng câu nói là từng cánh bướm rong cuối trời
Còn lại tiếng cười, khóc giữa đời ...”

Nổi tiếng một lần

Mein

Có lẽ chẳng mấy ai lại mong mình khác người, khác với mọi người xung quanh. Và chắc chắn là chẳng ai muốn mang trong mình HIV. Tôi cũng vậy. Tôi cũng chẳng muốn mình thuộc cái nhóm “thiếu số” này. Cái cảm giác lạc lõng, trợ trợ trong chính căn nhà mình... khiến tôi phát khóc. Có thể nói tôi đã gần như phát điên lên khi mà cái bản mặt của mình, cuộc đời, quá khứ của mình được phơi bày trên mặt báo.

Tôi vẫn nhớ như in cái buổi hôm đó. Chị, với giọng thật nhẹ nhàng, nói với tôi “Chị sẽ chỉ viết lại những gì mà em kể thôi. Nhưng trước hết, em phải viết một tờ cam kết là đã đồng ý cho chị phỏng vấn và sử dụng tên, cũng như hình ảnh của em. Cái này chỉ mang tính thủ tục thôi em”. Những cái gật đầu, những câu nói cảm thông, những cái ậm ừ, cùng với ánh mắt đầy chia sẻ của người phụ nữ. Thật gần gũi làm sao. Thật thoải mái khi có người cùng chia sẻ với những gì mà mình đã trải qua.

"Vết trượt của một trai bao"

Cái tiêu đề bài viết thật hay làm sao! Đây cảm tính, thương xót!

Và kết cục đến với tôi là những lời chửi rủa:

“Tổ sư cái thằng mất dạy. Mà đã làm cái gì vậy hả? Mà có biết mà bôi tro trát trấu vào mặt gia đình thế nào không hả? Mà thấy tự hào lắm khi được làm thằng cave đực dính sida mà chình ỉnh cái mặt lên báo hả? Mà thấy hay ho về cuộc đời của mày lắm hả? Cái thằng chó chết kia...”

Những gì chị viết là quá chân thật. Chân thật tới mức mà tôi còn không nhận ra mình nữa. Tôi không nhận ra mình trong những từ ngữ chị viết trong bài "vỡ đéc", "sám hối muốn", "tiếp tục buông thả", "và kết cục được báo trước", "thể là hết hi vọng"... Và đúng là chị đã làm hy vọng của tôi tan biến khi bài báo của chị ra đời.

Tôi thực sự đã không nghĩ đến, không lường trước được hậu quả của bài báo. Tôi cũng không biết chị có biết trước những gì có thể xảy ra với tôi khi bài của chị ra đời không. Tôi đồng ý để chị phỏng vấn và lên báo chỉ với một ý nghĩ đơn giản là tôi cần sự chia sẻ và cảm thông. Và tôi cũng nghĩ câu chuyện của tôi có thể có ích với những người giống như tôi hay sẽ như tôi... Tôi không hề biết rằng bài báo sẽ là cú sốc với gia đình và người thân của tôi.

Không thể vượt qua cảm xúc của những gì bài báo mang đến, tôi biệt lập với thế giới bên ngoài 30 ngày, không nói chuyện, tiếp xúc với ai, chỉ có ăn, ngủ, ăn và ngủ. Tôi không làm gì ngoài việc ở trong bốn bức vách.

Một cái tát, một tràng những câu hỏi, không phải là sự lăng mạ, không phải là sự si nhục, nhưng cũng không phải là sự quan tâm, an ủi... chỉ là:

“Thân mày làm, mày tự chịu”

“Mày ngu thì chết”

“Cơm không ăn thì ăn “c...”

“Đường tử tế không đi, thích đi đường chết. Mà giờ như vậy mà tự thân mày chuốc lấy, có ai hại mày đâu...”

Không hề có sự đánh đập hay chửi bới nữa, nhưng giờ tại sao tôi lại có cảm giác mình như bị hành hạ, tra tấn vậy. Ngày ngày, nhìn những khuôn mặt không hề cười nói, chỉ lẳng lặng nhìn tôi, thờ dài, đôi lúc lại tự than thân trách phận mình đã ăn ở không có đức để giờ đây bị quạ báo. Tôi thấy bản thân mình, cuộc sống của mình như địa ngục vậy. Nó kinh khủng hơn cả quãng thời gian tôi mới bước chân vào cái thế giới mại dâm. Đó là quãng thời gian mà trước đây tôi đã từng nghĩ là kinh khủng nhất, tồi tệ nhất. Nhưng có lẽ đúng như lời người xưa đã nói “ờ đời, ai học được chữ ngờ”. Tôi không ngờ, và cũng không ngờ rằng chỉ trong một quãng thời gian ngắn, gần năm năm ngắn ngủi, tôi đi hết từ cái “ngờ” này sang cái “ngờ” khác. Tôi không ngờ rằng sẽ có một ngày tôi phải bỏ học giữa

chúng để đi làm khi bắt đầu bước sang tuổi 17, khi tôi đang yêu thích vô cùng việc học tại trường. Tôi cũng không ngờ rằng tôi lại mắc căn bệnh mà người ta gọi là “căn bệnh thế kỷ” khi mới 18 tuổi. Tôi cũng càng không ngờ gia đình tôi lại đối xử như thế với mình. Cùng là người một nhà, nhưng sao họ lại đối xử với tôi như vậy?! Thái độ và lời nói của họ khiến tôi cảm giác còn tồi tệ hơn cả việc ông chủ cùng với những người nam bán dâm khác đã cưỡng bức tôi khi tôi không thể chống cự và cũng hơn cả việc tôi bị khách hàng coi tôi như món đồ chơi, một công cụ bằng da, bằng thịt để họ thỏa mãn nhu cầu sinh lý...

Tôi không ngờ tôi đã làm tổn thương chính bản thân mình khi đồng ý cho chị phỏng vấn. Tôi cũng không ngờ cái mà chị gọi là viết lại những gì tôi kể lại có hình hài như thế. Tôi không cần chị phải viết bài để tỏ ý thương hại mình mà chỉ cần bài viết thể hiện được sự đồng cảm như cuộc nói chuyện giữa tôi và chị đã có thể tốt biết bao. Nhưng chị đã khắc họa vết trượt của tôi, một gã “traai bao”, chị khắc họa mảng tối tăm mà quên đi tôi đã vật lộn với cuộc sống này như thế nào, đã cố gắng sống có ích và giúp đỡ những người cùng cảnh ngộ. Tại sao chị lại gọi đó là lời sám hối muộn màng? Có muộn không nếu như tôi cứ tiếp tục trả thù đời và chết trong hối tiếc? Tôi tin rằng chẳng bao giờ có cái gì được gọi là muộn cả, nhất là với những gì thuộc về sự ăn năn, hối cải. Tôi đã từng hận, thì giờ đây, tôi không muốn mình hận nữa. Nhưng, với cái kết của bài viết mà chị viết thì sự sám hối của tôi là quá muộn màng. Chị đã làm mất đi niềm hy vọng của tôi và những ai như tôi muốn sống, muốn làm điều gì đó có ích, dù chỉ còn sống không được bao nhiêu đi nữa. Những dòng viết vô tâm của chị suýt giết chết tôi, và nếu như những viên thuốc kia đủ liều và kết thúc sự sống của tôi đêm đó sau khi gia đình phản ứng với tôi về bài báo, liệu chị có sám hối muộn hay không?

Giá như

Moon & Hỏa Hồ

viết theo truyện của Phi

12h đêm, giạt mình tỉnh giấc, mồ hôi vã lạnh toát người.

Đã mấy đêm liền mà đoạn phim hôm nọ vẫn còn đeo đẳng tâm trí tôi. Câu chuyện trong phim, cái chết của nhân vật... tất cả dường như có liên quan đến tôi, chúng làm tôi nhớ lại những ký ức chôn giấu tận sâu trong tim, mảng ký ức mà tôi không bao giờ kể với bất kỳ ai.

Ký ức cứ như từ thình không hiện lên, rõ nét dần...

Lúc đó tôi vừa bắt đầu năm học cuối cấp ba. Khác với những đứa bạn cùng trang lứa, ngoài những mối băn khoăn thường có về chuyện học hành, thi cử của bất cứ ai vào độ tuổi tôi khi đó, tôi còn có những trăn trở khác lớn hơn rất nhiều. Những mối hoài nghi về chính bản thân mình, những khác biệt tinh tế trong tình cảm cứ lớn dần theo năm tháng. Cái cảm giác mình khác biệt, nhưng lại không rõ là khác biệt ở đâu, như thế nào, từ khi nào,... vô vàn những câu hỏi về một thứ khác biệt “mơ hồ nhưng rõ ràng là hiện hữu”, làm cho tôi gần như lạc lối trong chính cuộc sống của mình, cô lập bản thân trong một góc riêng.

Chắc tôi sẽ vẫn như thế nếu không tình cờ phát hiện ra nó, người bạn thân từ thời thơ ấu của mình, một người bạn mà tôi luôn tin tưởng. Sự khác biệt ấy gắn kết chúng tôi lại gần nhau hơn. Tôi vẫn nhớ sự ngỡ ngàng, vỡ òa của cảm xúc, ánh mắt thân thiện nhìn nhau không chút hoài nghi. Chúng tôi tìm thấy chính bản thân mình, sự lạc lõng, bơ vơ, trợ trợ, đầy hoài nghi, băn khoăn, mệt mỏi trong những nỗ lực vô vọng tìm kiếm bản thân ở phía người kia. Đòng cảnh

nên dễ thân nhau. Đó chính là bản chất mối quan hệ giữa chúng tôi khi đó. Chúng tôi gần gũi nhau hơn, chia sẻ với nhau nhiều thứ, nhất là cái khác biệt chung mà chúng tôi cùng có.

Cùng với nhau, hai chúng tôi bắt đầu tìm kiếm thông tin qua sách báo, internet, qua những lần truy cập vào các website đồng tính. Chúng tôi đọc thấy - nghe thấy - nhìn thấy mình trong đó và dần hiểu hơn về chính mình. Một thế giới khác bắt đầu định hình trong tâm trí chúng tôi, ở đó là những con người giống mình, cùng suy nghĩ, cũng khác biệt như mình. Cả tôi và nó đều cùng một cảm nhận rằng chúng tôi bớt lẻ loi, vui vẻ hơn, thoải mái hơn khi dần nhận diện và sống với chính cảm xúc của mình.

Khi bản thân thừa nhận khuynh hướng đồng tính cũng là lúc chúng tôi bắt đầu đối diện với nỗi lo ngại và sự e sợ trước cái nhìn còn khe khắt của những người xung quanh. Đầu là con trai duy nhất trong gia đình, tôi và nó đều rất lo gia đình sẽ biết được bí mật này, vì vậy mà, không ai bảo ai, chúng tôi đều hiểu mình sẽ phải dè chừng trong mọi chuyện, chỉ có thể sống thực trong không gian thật riêng và thật kín. May mắn là tôi và nó chung một con hẻm nên có nhiều cơ hội để chia sẻ, động viên, an ủi nhau. Với riêng tôi, nó trở thành điểm tựa tinh thần, nơi mà tôi có thể bộc bạch những tâm tư tình cảm sâu kín nhất của mình, những thứ mà tôi không thể kể với bất kỳ ai.

Năm cuối cấp cứ thế trôi nhanh. Nếu không có chuyện xảy ra ngày hôm ấy...

Đó là một lần tôi và nó sơ suất, cứ tưởng mình đã nói thật khế, cứ tưởng không ai có thể nghe thấy hai chúng tôi đang nói về những tâm tư “đồng tính” của mình. Ấy mà không, không biết vì lý do gì, ba của nó đã nghe được câu chuyện của chúng tôi. Tôi vẫn còn nhớ ánh mắt mà bác ấy nhìn chúng tôi, nửa như căm phẫn nửa như ghê tởm, đôi môi mấp máy tựa như muốn nói điều gì đó nhưng tuyệt nhiên không thốt ra một lời nào. Rồi, khác hẳn với thái độ hiền hòa thường thấy, ông sộc thẳng vào giữa hai đứa chúng tôi, giáng một cái tát thật mạnh và nói như hét vào mặt nó “Mày về nhà, nhanh!!!”. Đoạn, bác ấy kéo tay nó đi. Tôi hụt hẫng nghẹn không nấc lên thành lời.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh với cả hai chúng tôi. Tôi như đờ đẫn

hắn đi, chỉ còn biết đứng đó sững người trong im lặng. Tôi nhớ nó có ngoái lại nhìn tôi, tôi nhớ ánh mắt nó bi thương lắm. Cái ánh mắt như xin một sự thay đổi nào đó mà không được, nó bất lực và hình như là nó khóc. Tôi cũng khóc.

Từ hôm đó, nó không sang nhà tôi chơi nữa. Tôi biết ba mẹ nó cấm nó chơi với tôi. Tôi lo cho nó lắm, tôi sợ chuyện gì đó sẽ xảy đến với nó, và cùng lúc ấy, tôi cũng sợ cho bản thân mình nếu ba nó nói chuyện này với ba mẹ tôi. Mọi chuyện không như là tôi lo ngại, ba mẹ nó không đã động gì đến tôi và gia đình. Tôi cố gắng tìm mọi cách để liên lạc với nó nhưng hoàn toàn vô vọng. Nó bị gia đình quản thúc rất chặt.

Mãi đến hơn một tuần sau, tôi mới gặp được nó. Chỉ sau một tuần mà nhìn nó hốc hác thấy rõ. Nó kể tôi nghe về những ngày trước đó, những ngày mà ba mẹ nó mắng nhiếc và ép nó phải thay đổi. Những sự tra tấn dày vò bằng thể xác lẫn tâm hồn. Những câu nói mà nó nghĩ là không bao giờ ba mẹ sẽ nói với nó. Nó ngờ đâu bao sự yêu thương bỗng chốc tan biến hết, giờ chỉ còn sự cay độc mà ba mẹ nó dành cho. Ba mẹ nghĩ nó sinh ra là con trai phải là con trai, vậy mà sao nó bệnh hoạn thế. Ba mẹ ghê tởm nó. Những ngày đó, nó sống trong sự gò bó đến gần như giam hãm giữa chính căn nhà nó ở, giữa những người yêu thương. Nó nói nó mệt mỏi, và có cảm giác chán chường cái cuộc sống thực tại. Nó nói nó mong muốn được giải thoát tất cả bằng cái chết.

Tôi bàng hoàng! Nó mà tôi biết và chơi từ tấm bé không phải là một con người yếu đuối, vô vọng, chỉ ít là không phải người muốn tìm đến cái chết. Ôm đứa bạn mình vào lòng, an ủi và khuyên nó cố gắng sống, cố chia sẻ bớt phần nào gánh nặng trong lòng bạn mình là những gì mà tôi đã làm. Ngoài những thứ ấy, tôi thực sự không biết mình nên làm gì hơn nữa. Tôi nhìn nó khóc, cái ánh mắt nó đầm nước. Tôi nhớ đôi môi nó run run mấp máy không nói được lên lời. Nó đang khao khát tình cảm, đang khao khát được gia đình hiểu nó. Vậy mà không ai hiểu, không ai thông cảm cho nó hết! Nó như bị rơi vào đường cùng, bế tắc! Nhìn bạn như vậy, tôi cũng muốn khóc, nhưng dạ dày lòng mình phải cứng rắn làm chỗ dựa cho nó.

Cái mà tôi không dám nghĩ tới lại trở thành hiện thực!

Hình ảnh nó treo cổ trên xà ngang giữa con hẻm nhỏ vào buổi sáng sớm

vẫn còn ám ảnh mãi trong tâm trí tôi cho đến tận bây giờ. Vẫn con hèm vắng mà hai đứa thường đi tắt đến trường vào buổi sáng sớm, nhưng sáng hôm ấy, tôi đứng đó, bàng hoàng nhận ra phía trên cao kia, bạn mình đã không còn sự sống. Tôi đã thấy nó vẫn mở mắt nhìn mình, đôi mắt đó không còn sự khô sở và u uất nữa! Liệu sự giải thoát này sẽ là giải thoát cho tâm hồn nó hay sự giải thoát cho tất cả những người xung quanh? Nó đã chết thật thương tâm và oan nghiệt. Tôi gục xuống, khóc nức nở, khóc trong sự tuyệt vọng. Tôi gào thét như muốn cứu lấy một chút hi vọng nào đó để nó được sống. Song, mọi thứ đã quá muộn. Quá muộn!

Tôi đã mất nó vĩnh viễn, giá như mà tôi an ủi nó nhiều hơn, bên cạnh nó nhiều hơn, giá như tôi biết nó sẽ làm chứ không chỉ nói... giá như... vô vàn cái giá như đã bóp nghẹt tâm trí tôi. Cái chết của nó với tôi là một mất mát quá lớn, tôi có cảm giác đánh mất chính tôi. Tôi gần như trở nên vô cảm với mọi thứ xung quanh, lạc mất phương hướng, không còn tha thiết đến bất cứ điều gì nữa. Bao đêm trôi qua tôi vẫn cứ đắm chìm trong những cơn ác mộng, cái hình ảnh buổi sáng ngày hôm đó cứ đập vào tâm trí tôi, có những lúc tôi không dám khẳng định với chính bản thân mình: Nó đã chết. Tôi đau khổ dần vật mình trong nhiều tháng liền, tại sao tôi không thể ngăn cản bạn mình khi đến với cái chết. Tại sao! Tại sao và tại sao?

Thời gian đó đối với tôi là giai đoạn vô cùng khó khăn. Việc học của tôi bị ảnh hưởng rất nhiều, thậm chí tưởng chừng như tôi không thể vượt qua nổi. Nhưng cũng nhờ sự động viên của gia đình, bè bạn, tôi đã có thể bình ổn tâm trí của mình và không bị gián đoạn việc học tập.

Ít lâu sau sự ra đi của nó, ba mẹ nó có sang nhà tôi. Họ tâm sự với ba mẹ tôi và khuyên gia đình tôi nên từ tốn, khéo léo và quan tâm tôi hơn, có lẽ vì bản thân họ hối hận vì đã tạo quá nhiều áp lực cho con trai mình, gián tiếp dẫn đến việc nó tự sát. Gia đình nó bây giờ cũng đã có những suy nghĩ thoáng hơn về giới.

Tuy rằng hiện tại, ba mẹ đã biết tôi là người đồng tính. Dù luôn cố tình lảng tránh ý nghĩ này, nhưng gia đình tôi không khi nào thúc ép hay tạo áp lực bắt buộc tôi phải thay đổi. Tôi biết câu chuyện về nó cũng đã khắc vào lòng họ một vết khắc rất sâu.

những Người điên

Tiểu Nhật

“Này, em có điên không?”

Em đã bất ngờ hỏi như thế vào một buổi chiều đầy nắng. Cái nắng bắt nạt khi mùa hạ đã tới lâu rồi mà trời vẫn mãi âm u. Em nói câu đó với vẻ mặt rạng rỡ, em cười rất tươi, chiếc áo màu vàng rực lên làm em trở nên trắng đến nỗi yếu ớt, trắng đến mức nhạt nhoà trong mắt tôi. Và em lại nói như vậy... Thật là một câu hỏi... điên điên. Tôi bật cười:

“Không. Em hơi điên thôi. Ít ra là chưa bằng một số người.”
”Vậy là em có điên.” Em cắn môi, tỏ vẻ trầm ngâm “Có người nói em là đồ điên.”

“Kệ!” Tôi cúi xuống đi nét chì cuối cùng trên bức tranh “Em điên là việc của em. Mà kiểu điên của em cũng dễ chịu đấy chứ. Ít ra là anh thích nó”. Tôi nháy mắt với em.

“Cảm ơn anh!” Em hôn “Chụt!” một cái vào má tôi nhanh như chớp. Và rồi em nhảy vọt đi như một con chim nhỏ. Chú chim ấy không đẹp, nhưng chọt làm tôi thấy vui đến nao lòng.

Tôi kể với Tuấn về em, Tuấn cũng bật cười khi nghe tôi kể đến đoạn em nói mình điên. Rồi Tuấn cũng vọt trầm ngâm:

“Thế, tụi mình có điên không nhỉ?”

“Ai mà biết.” Tôi đùa, “Có thể cậu cũng điên khi cặp với tớ. Hoặc có thể tớ đã điên khi đi yêu cậu?”

“Vậy có bao nhiêu người điên cả thầy?” Tuấn cười hỏi và bẹo má tôi. “Nhiều lắm...” Tôi cười thật khế, “Mỗi chúng ta, ai cũng có một phần điên...”

Tôi không biết em điên hay không. Nhưng tôi biết người khác sẽ cho là em điên. Mà chắc là em điên, em điên thật rồi.

“Chát!!!”

“Mày điên rồi!!! Đồ bệnh hoạn!!!”

Tiếng chửi rủa vang lên làm tan không khí lạnh lẽo của một ngày lạnh giữa mùa hạ. Em ôm mặt, mắt nhìn trừng trừng vào những người phía trước. Nhiều, nhiều người lắm. Bố em, mẹ em, họ hàng em, họ vây lấy em, chăm chú nhìn em. Tôi tưởng em sẽ khóc (một người bình thường sẽ khóc). Nhưng em cười gằn, em dần từng tiếng một:

“Con - không - điên!”

Họ giận dữ nhìn em, họ giơ tay lên định tát em thêm một cái nữa, họ tát. Và em lại cúi người vì cái tát đó. Em gào lên, uất ức:

“Con không điên! Cháu không điên! Yêu! Yêu một thằng con trai mà là điên à? Thế thì mọi người điên hết rồi! Điên cả rồi!”

“Nhốt nó lại!” Người phụ nữ hét lên, và rồi họ - những người tinh táo ấy - tóm chặt lấy em, mặc cho em vùng vẫy và la hét, họ đưa em vào một nơi trắng xoá, tôi thoáng đọc được những chữ cái to đậm trước khi mắt mình nhoè đi: **Khoa Tâm thần**

“Nó không điên” Tôi vừa khóc, vừa bấu chặt lấy vai Tuấn và nói, “Nó không điên thật mà.”

“Tớ biết.” Tuấn ôm nhẹ vai tôi, “Tớ biết mà. Cậu có đi thăm nó không?”

Tôi nắc lên, “Đi”.

“Vậy tớ sẽ đi với cậu”. Tuấn vuốt vuốt tóc tôi, “Để tránh những người điên”.

Tôi hỏi thăm thì mới biết, em đã được chuyển về nhà. Tôi tìm đến nhà của em. Con đường ấy gập ghềnh đến nỗi làm tôi phải dựa vào vai của Tuấn mới hết cảm giác khó chịu trong lòng.

Họ nhìn tôi lạnh lùng khi tôi chào họ. Khi biết tôi đến thăm em, họ càng lạnh lùng hơn. Họ đưa chúng tôi vào căn nhà được dựng tạm lên sau vườn rồi bỏ mặc tôi và Tuấn đứng trơ trọi. Tôi nhìn quanh quất, và rồi, tôi thấy em...

“Đạt!” Tôi gằn như gào lên, “Lũ khốn nạn!”

Em mỉm cười yếu ớt với tôi, rồi khế rút chân vào trong, em cố giấu những tiếng loảng xoảng do hai sợi xích gây nên. Riêng đôi tay thì em không giấu nổi. Tôi ngòai thụp xuống, nguyên rửa:

“Điên! Một lũ điên! Điên thật rồi!”

“Anh... lại ngoa ngoắt nữa.” Em bật cười nho nhỏ. “Bỏ đi, em chịu được.”

“Họ điên rồi!” Nước mắt tôi rơi, “Em...”

“Em chịu được.” Em mỉm cười khẳng định, “Người em chỉ hơi mỏi thôi.”

“Em bị xích thế này từ bao giờ?” Khuôn mặt Tuấn tối sầm lại.

“Được hai tuần. À, mới được một tuần thôi.” Em cười, chữa lại lời.

”Anh gọi công an” - Tuấn lạnh lùng rút điện thoại.

“Em không muốn” - Em nói, “Đây là bố mẹ em.”

“Mọi chuyện là thế nào?” Tôi run rẩy nắm lấy bàn tay gầy guộc của em.

“Em come out cho họ biết”. Em cười, xị mũi, “Em bảo bố mẹ em là em yêu con trai. Chỉ đơn giản thế thôi”.

“Đồ điên!” Tôi kêu lên, “Em biết mà vẫn cứ làm?! Em có biết mọi người sẽ đối xử với em thế nào không?”

“Có bao giờ anh cảm thấy mệt mỏi khi sống giả dối mãi như thế này không?” Em cụp mi mắt, nhìn buồn bã.

“Anh cũng điên.” Em nói tiếp sau khi thấy tôi im lặng, “Sống như thế cũng là điên.”

Tôi định mở miệng nói điều gì đó, nhưng tôi không kịp nói, một tiếng quát giận dữ đã cắt đứt tất cả:

“Cút! Chúng mày cút hết đi!!!”

Người phụ nữ hôm trước hiện ra, bà ta xua đuổi tôi và Tuấn ra khỏi căn nhà. Những tiếng chửi rủa ngập đầy không gian khiến tôi không thể nghe thấy em nói gì, tôi chỉ kịp nhìn ánh mắt đầy day dứt và nụ cười héo hắt của em.

“Bọn điên! Lũ pê-đê! Cút đi!!!”

Một khoảng thời gian dài sau đó, tôi không gặp em. Lâu... thật là lâu... Tôi chỉ nghe được tin em đã bỏ trốn. Trốn đi đâu thì tôi chẳng biết. Tôi vẫn hay lên mạng đọc email và để nick yahoo luôn sáng chờ em. Tôi vẫn chuyển tiền cho em qua tài khoản ngân hàng. Tôi vẫn hy vọng ở một nơi nào đó, trong một không gian nào đó, em sống tốt.

Vào thời gian ấy, tôi cũng đã lớn dần lên, cũng bắt đầu suy nghĩ về sự điên rồ của em, của tôi, của họ. Tôi không còn căm giận và hận thù nữa. Tôi tha thứ cho tất cả. Tất cả chúng ta ở những thời điểm nào đó của riêng mình đều điên rồ. Tôi đã từng điên sau khi Tuấn chia tay với tôi, tôi đã từng điên khi quay quắt bởi cô đơn, tôi cũng đã từng điên khi nghĩ đến em - một kẻ điên. Có điều tôi điên bằng rượu. Còn em, còn Tuấn, còn mọi người, điên như thế nào?

Chúng ta điên, chỉ vì chúng ta quá cô đơn trong cuộc sống này. Chỉ vì thật khó để tìm được một người thấu hiểu chúng ta (ngay chúng ta còn không hiểu nổi chúng ta). Chỉ vì thật khó giải thích được sự căm ghét đối với những gì ta không thấu hiểu cũng như sự yêu thương với những gì ta đã quá quen thuộc. Chỉ vì chúng ta sợ hãi quá nhiều thứ. Lạ lẫm với quá nhiều thứ. Đứng xa

xăm và nhìn ngắm một cách lạnh lùng với quá nhiều thứ. Phán xét một cách rồ dại và mù quáng với quá nhiều thứ. Vì chúng ta không thể cảm thông và chấp nhận những gì “không bình thường”. Điên là một cách trốn tránh những gì ta căm ghét, những gì ta sợ hãi, những gì ta khao khát.

Và rồi tôi hiểu, em, tôi, tất cả, chẳng ai điên cả.

Hết thấy, đều tỉnh táo với sự yếu đuối đến đau lòng. Con người, có rất nhiều lúc yếu đuối. Yếu đuối đến mức đáng ngạc nhiên. Có phải vì chúng ta quá khát khao hạnh phúc cho bản thân nên chúng ta đã làm tổn thương bất kỳ người nào khác có thể khiến chúng ta bị tổn thương? Có phải vì tại chúng ta là con người?...

Tôi đã chờ em. Chờ lâu lắm. Rồi cũng đến lúc tôi tìm thấy em từ những câu chuyện của một tác giả trên một vài tờ báo tôi hay đọc. Tôi định chờ em nữa cơ, vì nick yahoo tôi vẫn để sáng. Nhưng rồi tôi không thể, tôi nhớ em. Tôi bèn gửi một Email cho em:

“Anh nhớ em, một - người - điên ạ...”

Vậy là đúng như ước muốn của tôi, em vẫn sống tốt...

“Anh cũng điên vậy thôi. Ngốc ạ. Em cũng nhớ anh. Nhưng bây giờ em không điên lắm nữa đâu. Vì em đã không còn một mình nữa rồi. Hẹn gặp lại anh. Cứ để nick yahoo sáng nhé. Một lúc nào đó em sẽ quay lại gặp anh.”

Tôi bật cười, nhấn phím xoá nick của Tuấn trong danh mục chat. Bây giờ, tôi sẽ đi tìm người giúp tôi tỉnh lại giữa cơn điên này.

CHƯƠNG IV

bước tiếp hành trình

Ngoài trời có những đám mây

Tiểu Nhật

“Ngoài trời có nhiều mây lắm”. Mẹ vừa khâu lại cúc áo cho nó, vừa nói. “Cà chực cây liễu sam* bố trồng chết hết rồi. Năm nay mùa đông lạnh thật.”

Nó ngồi đó, giương mắt chờ dẫn nhìn tất cả mọi thứ. Bầu trời nó nhìn thấy qua song cửa chỉ là một mảnh nhàn nhạt, xám xịt và hư ảo. Nó nhìn chăm chú vào những gỉ sắt trên ổ khóa to và nặng bệu trên khung cửa. Ánh mắt nó lướt tới mảng tường vàng ó, tróc vữa từng đám loang lổ. Đầu nó tưởng tượng ra những cây liễu sam mảnh dẻ, xanh mướt với những cái ngọn nhọn hoắt đâm thẳng lên trời. Nhưng những cây liễu sam cũng chết úa cả rồi. Cũng như lòng nó đã héo tàn cả rồi.

“Linh!”

Nó giật mình, quay lại nhìn mẹ nó. Mẹ cắn đứt sợi chỉ cuối cùng rồi gắt lên. Nó luôn lơ đãng mỗi khi mẹ nói, mẹ bón cho nó ăn, hay những lúc mẹ thét lên, gào lên rằng nó là đứa bất hiếu. Rằng mẹ đã trông đợi ở nó quá nhiều, rồi nó làm mẹ thất vọng quá nhiều.

“Mày phải quên những thứ bệnh hoạn đấy đi!” Mẹ gắt lên lớn hơn, “Quên cả thằng thối tha đấy đi!”

“Tao sinh ra mày là đàn ông con trai, có đủ cả chim cò, mày không được đòi những thói bệnh hoạn ấy được!”

Mắt nó ánh lên một chút. Môi nó mím lại. Mẹ có vẻ nhận ra lời nói của mình đã có tác động thế nào. Mẹ nhẹ giọng xuống, nài nỉ:

“Tại con học nhiều quá. Bố mẹ cũng có lỗi, bố mẹ đã không quan tâm đến con nhiều, để con đi xa nhà từ lúc còn nhỏ quá... Mẹ như người trồng cây mười năm sắp đến lúc hái quả, mà bây giờ con cho mẹ rơi xuống đất quá đau, quá nhục. Con có biết bây giờ người ta khinh cái lũ pê đê đấy như thế nào không... Mỗi lần người ta nói đến chữ pê đê là lòng mẹ đau lắm con ơi! Người ta biết người ta phi nhổ vào mặt mẹ, mà bôi tro trát trấu vào mặt mẹ con ơi...” Mẹ hờn “Con là đàn ông con trai, con không thể yêu một thằng con trai khác được... Con ơi là con...”

Mẹ đi ra ngoài mua cháo cho nó. Nó chậm chậm đến gần khung cửa sắt. Có tất cả 8 chấn song lạnh lạnh. Nó chạm tay vào song cửa, miết nhẹ nhẹ. Nó có thể thấy những miếng gỉ sắt đang bở ra và rơi xuống chân nó. Những tán cây âm u bên ngoài khung cửa trùm một khoảng tối lên cả khu nhà. Bên cạnh nó, một bà già đang thờ thần nhật lá trên bậc thềm, rồi cài lên tóc, cười híc híc như một cô gái trẻ. Bà rút từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, vuốt tóc rồi làm duyên. Nó bắt cười se sẽ.

Dãy nhà nằm trên một quả đồi nho nhỏ, nhìn xuống dưới có thể thấy hai dãy nhà 4 tầng của bệnh viện lớn nhất tỉnh này. Nó thấy bác nó mặc áo blu trắng, đi song song với mẹ nó. Nhờ bác nó mà mẹ nó không phải làm bất kì thủ tục nào cũng đưa nó ngay vào đây được. Nó bật cười lớn hơn. Bác nó làm giám đốc một bệnh viện lớn, nhưng bác nó cũng nghĩ hệt như mẹ nó...

Nó muốn đập đầu vào tường. Nó muốn tìm được một thứ sắc nhọn để rạch vào cái cổ tay yếu ớt này. Nó muốn có một liều thuốc chuột, để rồi giã giã và chết lòi mắt như con chuột bị dính bả. Nó muốn mình tan biến đi, chết quách đi. Nó đau đớn đến muốn cào rạch khuôn mặt nó mang. Bụng nó quặn lên. Thuốc ngủ đã nạo ruột nó mỏng tang.

“Linh. Đến giờ uống thuốc rồi.”

Bà hộ lý mặt lạnh tanh, giọng nói cũng lạnh tanh. Hai viên màu trắng. Ba viên màu hồng. Nó biết đó là thuốc ngủ và thuốc an thần. Để chút nữa nó sẽ chìm

vào một giấc ngủ cưỡng ép chừng 8 tiếng, không mộng mị, không cười khóc. Hai phòng trước phòng nó đã uống rồi, không còn tiếng la hét, tiếng đập phá, tiếng gõ vào tường thùm thùm nữa. Nó méo xệch miệng. Nó ghét thuốc.

“Áy, bác chờ em một chút” Mẹ nó vội vàng chạy lên, “Em cho cháu nó ăn chút cháo đã kéo hại dạ dày”.

Nó nuốt hai thìa cháo, nước mắt lại tràn ra. Rồi lắc đầu quày quạy trước thìa cháo mẹ cố đút thêm vào miệng nó, nó dốc tuột vốc thuốc vào cổ họng. Và nằm vật xuống giường, nó oán trách bố, oán trách mẹ, oán trách bác, oán trách tất cả mọi người, oán trách cả cuộc đời của mình nữa; trước khi chìm vào giấc ngủ nặng nề và mệt mỏi.

Nửa đêm, khi thuốc ngủ đã nhạt dần. Nó lơ mơ mở mắt, nửa tỉnh nửa mê. Bây giờ là mấy giờ? 3 giờ? 4 giờ? Bầu trời đang nhàn nhạt hiện lên. Phòng sau phòng nó có một ông già đã nhờn thuốc ngủ, ông đang hành quân. “Mốt hai mốt, mốt hai mốt. Dừng!” Ông ta gào lên, “Giơ tay! Chào!” “Đoàn quân Việt Nam đi, chung lòng cứu quốc, bước chân dồn vang...” Đêm nào ông ấy cũng hành quân lúc mờ mờ sáng như vậy. Nó sợ. Nó sợ ông già ấy. Nó sợ tiếng hô hành quân. Nó sợ cả cái dây nhà u ám toàn những người tỉnh táo thì khuôn mặt âu sầu, và những người điên thì cười nói la hét cả ngày. Nước mắt nó chảy trong cảm lạnh. Nó không điên, nhưng người ta đang nghĩ nó điên. Xung quanh nó toàn là người tâm thần. Nó rửa thắm. Cả thế giới này tâm thần hết!

Trời hửng sáng. Mẹ đang nhẹ nhàng lau mặt cho nó. Nó cảm thấy chiếc khăn ấm ấm, và bàn tay mẹ cũng ấm ấm. Nó lại muốn bật khóc. Rồi lại muốn bật cười. Nó có cảm giác vừa yêu thương mẹ, vừa căm hận mẹ. Mẹ đã không nghe nó giải thích, không chờ nó van xin. Mẹ kêu xe đến, lôi nó lên rồi quăng nó vào một căn phòng chưa đầy 7 mét vuông, với hai cái giường rệu rã cong queo, với những bức tường sứt sọc loang lổ; với cánh cửa sắt nặng trịch trịch, rên lên cọt két mỗi khi có người mở ra. Mỗi ngày của nó ở đây kết thúc với 2 viên thuốc trắng, 3 viên thuốc hồng, và bắt đầu cũng với chừng ấy thứ. Thời gian nơi này như dừng lại, đặc quánh, không thêm trôi nữa. Thế giới trở nên bé nhỏ, tách biệt và lạnh lùng. Nó không nghe thấy những tiếng xe cộ đi qua. Nó không thấy có thêm nhiều người lên đây thăm bệnh. Nó ngơ ngác thấy mình bị giam cầm, như thể một con thú dại.

“Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi”. Mẹ thì thâm với nó, “Cuộc sống không chấp nhận những thứ khác biệt. Con đừng có lợi ngược dòng. Con trai phải ra con trai, con gái phải ra con gái. Không thể có thứ nửa đàn bà nửa đàn ông, cái thứ pê đê ấy được. Con phải mạnh mẽ lên, đẩy lùi hết thứ bệnh tật ấy ra khỏi đầu...”

Nó muốn rên rỉ vì đau khổ, nhưng nó biết nó không thể kêu la vì đau đớn hơn nữa rồi. Mẹ cũng đau khổ, thậm chí còn đau khổ hơn nữa. Và bố nữa, hãy nhìn mái tóc đã lấm tẩm bạc của ông ấy. Nó bất hiểu. Đại bất hiểu. Lẽ ra nó phải là một thằng con trai “bình thường”, tức là giống như bao thằng con trai khác. Lớn lên, tán gái, lấy vợ, sinh con, và tốt nhất là hãy sinh được con trai để tổ tiên có người hương khói. Nhưng đầu nó chưa hề tư tưởng đến đứa con gái xinh đẹp nào, và cũng không nghĩ đến một đứa con mà nó sẽ có với một cô gái nào đó. Nó chỉ nghĩ đến những thằng con trai và những mối tình không đi đến đâu hết của nó. Nhưng yêu thì có tội không? Chi là tình yêu thôi mà...?

“Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Rồi con phải lấy vợ, phải tìm lấy hạnh phúc cho mình. Đời bố mẹ chỉ trông cậy vào các con thôi...”

Mắt nó nhòa đi. Tim nó quặn quại vì đau đớn. Mẹ cũng muốn được hạnh phúc, bố cũng muốn được hạnh phúc. Và cả nó, nó cũng khao khát hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc là như thế nào? Nếu hạnh phúc là yêu thương và được yêu thương, hạnh phúc là được sống như mình muốn; thì tại sao bố mẹ nó không hiểu cho nó? Rằng nó sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc nếu bố mẹ nó không yêu thương nó như nó vốn có. Rằng nếu bố mẹ nó chỉ yêu thương nó như nó của xã hội muốn, thì tình yêu thương ấy có đáng để nó nghi ngờ hay không? Không, không! Tình yêu cha mẹ dành cho con cái luôn vô điều kiện. Nhưng xã hội này, cuộc sống này chỉ chấp nhận đám đông, không chấp nhận điều dị biệt. Và cha mẹ biết rằng nếu con là dị biệt, con sẽ phải nhận những đau khổ khôn cùng.

“Con xin lỗi mẹ”, nó òa khóc “Con sai rồi”.

Cuối tháng, nó ra viện. Mẹ đi thăm hỏi khắp các phòng còn lại, người ta tíu tít chúc mừng mẹ. Mẹ cho phòng có hai vợ chồng, anh chồng bị trầm cảm nói năng lảm nhảm, còn chị vợ lên trông một quả táo. Chị vợ cảm động ứa nước mắt. Mẹ thăm ông già hay hành quân buổi sáng và bà già hay làm duyên buổi chiều.

Mẹ chúc họ mau lành bệnh để về nhà. Rồi mẹ gói ghém đồ đạc và dắt nó đi xuống qua đồi, rời xa dãy nhà xám xịt có những bóng cây âm u. Nó ngoảnh mặt lại nhìn, ông già đứng nghiêm giờ tay kiêu quân đội chào nó. Nó mỉm cười, nhưng vẫn thấy hơi sợ ông ấy.

Rồi nó được phép quay trở lại trường học, sống một cuộc sống lặng lẽ hơn, u uất hơn. Hằng đêm trong những cơn mơ của nó thoảng vẫn có tiếng la hét của anh bị trầm cảm, tiếng hô hành quân của ông già. Nhiều khi nó mất ngủ, nó đoán rằng do tác dụng ngược của những liều thuốc ngủ nó đã dùng. Gia đình nó êm đềm trở lại, mọi người tránh nhắc lại những chuyện nó đã trải qua. Nhưng nó biết rằng có một thứ gì đó đã thay đổi trong cách yêu thương của cha mẹ đối với nó. Nó chỉ cười buồn.

Rồi nó lớn dần lên. Đi học xa nhà hơn. Thi thoảng về nhà mẹ nó vẫn nhắc nhở như thể nếu bà nhắc nó điều đó, thì bà sẽ tẩy sạch những điều “xấu xa”, “bệnh hoạn” trong óc nó. Nhưng nó vẫn âm thầm yêu con trai, vẫn âm thầm buồn bã và sướng vui. Cũng có đôi khi nó lại oán trách thế giới này nhưng rồi lập tức ân hận. Nó biết rằng, nó được sinh ra trên đời là để nhận yêu thương, giả như có phải nhận một chút đau khổ, thì đó là những thử thách mà nó phải kiên cường vượt qua.

Nó cũng gặp thêm nhiều chuyện đau lòng. Có lúc bị phản bội, có lúc bị lừa dối. Thậm chí bị khinh miệt, bị hạ nhục, bị đánh đập. Nhưng nó không khóc nhiều như ngày xưa nữa. Nó nhìn cuộc sống một cách bình tĩnh hơn và vẫn không thôi hy vọng. Mỗi lúc tưởng chừng tuyệt vọng, nó lại nhắc lại câu nói của mẹ:

“Ngoài trời có những đám mây”, nó mỉm cười.

“Mây vẫn bay. Cuộc đời vẫn trôi”.

---

*Liễu sam: Cây gỗ lớn, họ bụt mọc, cây có dáng đẹp, mọc nhanh, gỗ mềm, thơm nên thường được trồng làm cảnh.

Qua cơn mưa

Mộng

Con mưa chiều nay rồi cũng tạnh, sau vài tiếng sấm chớp vang trời, nó dắt xe ra và đạp chậm chậm trên con đường quen thuộc hằng ngày nó vẫn hay đi qua. Nó suy nghĩ miên man. Không biết rồi tương lai của nó sẽ đi về đâu khi giới tính của nó bây giờ vẫn là một bài toán khó chưa có kết quả.

Bất chợt nó nhìn về phía bên kia đường, nơi có hai nữ sinh đi ngược chiều, thướt tha trong tà áo dài trắng tinh. Nó cảm giác như hoà mình vào từng bước đi của những nữ sinh đó. Trong đầu nó bây giờ lóe lên một khát khao phải chi nó là con gái và giả như nó được mặc chiếc áo dài ấy dù chỉ một lần thôi nó cũng đã mãn nguyện rồi.

Quay về với thực tại, nó nhìn lại mình trong lớp bụi khói sau một ngày vất vả bên những chiếc ô tô hỏng mà nó đang theo học nghề. Nhìn người ta đi đường nó lại càng tủi thân hơn khi mình không được sống thật với chính bản thân mình. Từng vòng xe lăn bánh đều đều trên đường. Hết suy nghĩ này lại đến suy nghĩ khác, chạy ngang dọc trong tâm trí nó...Nó phải làm gì đó để thay đổi cuộc sống này. Một quyết định mà từ trước đến nay nó vẫn sợ hãi và chần chừ. Nó sợ vì nó cũng chưa bao giờ dám nghĩ rằng nó là người đồng tính. Đến khi đã xác định được mình là ai và cần gì thì nó lại sợ những trận đòn khi xưa và sợ bị ép phải học cái nghề cơ khí đầy dầu nhớt này để chứng tỏ mình là đàn ông thật mạnh mẽ.

Nhưng lần này nó sẽ khác. Lấy hết can đảm, nó đạp xe về nhà thật nhanh để nói những gì trong nó đang suy nghĩ. Đã đến lúc nó cần thoát khỏi cái vỏ bọc mà bấy lâu này gia đình cố gắng xây dựng cho nó.

Về tới nhà nó không thèm dẫn chiếc xe đạp cà tàng vào nhà nữa. Với nó, lúc này, còn một thứ khác quan trọng hơn bao giờ hết. Nó cần chứng minh với gia đình rằng đồng tính không là bệnh.

- Mẹ! Con có chuyện muốn thưa. Từ bấy lâu nay con muốn mẹ vui, con muốn gia đình không xem con là sinh vật lạ. Con đã ráng sống những ngày con không phải là con.

- Thằng này bữa nay bị khủng à. Con không phải là con chứ con là cái gì?

- Dạ con không phải là con, vì con là pê-đê mẹ ạ .

Nó vừa thốt ra câu đó thì một bạt tay đã nằm trên đôi bờ má nó

- Mày cảm hôm cho tao, mày còn nói nữa thì mày không phải con tao.

- Nhưng mẹ không hiểu con. Mẹ và anh chị cứ nghĩ con bị bệnh nên cho con đi học sửa xe. Mẹ và anh chị có cảm nhận được rằng con không thích cái nghề ấy không?

- Mày im chưa thằng trời đánh! Tao nuôi mày lưng dài, vai rộng bây giờ mày trả treo tao sao? Đồ thứ con trời đánh! Nếu mày muốn sống với mấy con pê-đê thì mày dọn đồ đi ra khỏi nhà ngay! Tao không còn đưa con như mày.

Trong cơn tức giận mẹ nó đã mắng chửi nó không thương xót. Nó lúc này đây chỉ biết khóc và muốn chết đi cho xong nhưng nó không đủ can đảm để làm điều đó.

Kể từ cái ngày nói ra sự thật, nó muốn được sống một lần thật với chính mình thì đánh đổi lại nó đã bị gia đình xua đuổi. Anh chị em trong gia đình xem nó như là một mầm bệnh. Họ không cho con cái đến gần nó vì sợ nó dạy con cháu học đòi thói hư như nó.

Mái ấm gia đình không còn là cái nôi yên ấm của nó nữa. Nó không biết đi về đâu vì bản thân nó không có tiền.

Nó vẫn nhớ như in lần đầu bỏ nhà ra đi thì nó gặp được một người anh trai đã cu mang nó vài ngày. Bù lại nó trở thành một món giải trí xác thịt cho anh ta. “Bánh ít đi thì bánh quy lại”, cuộc trao đổi thể xác để đổi lấy chỗ ở và miếng cơm xem ra nó cũng thích nghi dần. Nó bắt đầu bằng cách sống nay đây mai đó không nơi nương tựa. Nó mua vui cho người ta để đổi lấy tiền và những thứ nó cần để sống. Rồi một ngày kia nó nhận ra rằng mình không thể nào sống bằng cái nghề này được nữa. Nó nhớ gia đình, nhớ những đứa cháu thơ, nó thèm được kêu một tiếng “mẹ ơi” mà từ lâu lắm rồi nó tưởng chừng đã mất.

Những con sóng nghiệt ngã của dòng đời cứ liên tiếp xô nhau. Nhưng đời sẽ không phụ người hiền. Nó lấy câu nói đó mà sống. Nó đi nhiều nơi gặp nhiều người và trải qua nhiều chuyện. Có những người không phải ruột rà mà còn tốt hơn anh em ruột thịt. Đi một ngày đàng học một sàng khôn, nó đã trưởng thành từ những cuộc vật lộn mưu sinh bên lề cuộc sống. Có thể bây giờ tuy trời vẫn còn âm u nhưng nó luôn tin rằng sau cơn mưa trời sẽ lại sáng mà thôi.

CHƯƠNG V

viết thay lời kết¹

⁽¹⁾ Tên các thành viên tham gia được xếp theo thứ tự của bảng chữ cái.

BIN, sinh năm 1991. Bị bạn bè cùng trường trêu chọc, tạt quần nhiều lần và thậm chí đe dọa tiết lộ lá thư Bin gửi cho một người anh lớn tuổi tâm sự tình cảm của mình. Bin đã phải làm những việc mình không thích để thoát khỏi sự kiểm soát của người bạn và cuối cùng bỏ học khi không chịu nổi áp lực. Bố của Bin không hiểu và hay mắng chửi Bin, cuối cùng Bin bỏ nhà lên Hà Nội tìm học nghề. Bin mơ ước có một ngày Bin thành người có tay nghề giỏi để sống không phụ thuộc và tự quyết định cuộc sống của mình.

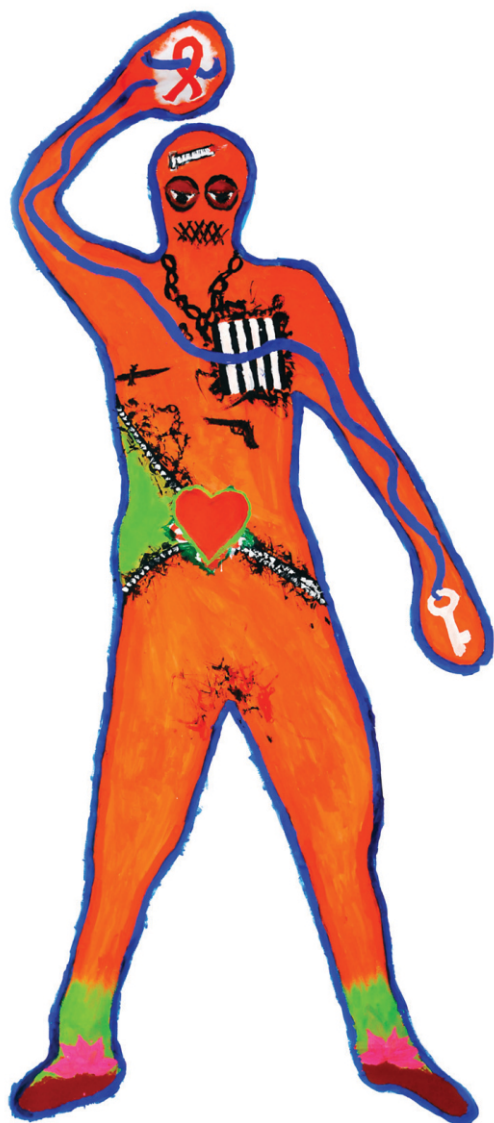

DƯƠNG DI, sinh năm 1991. Cha mẹ và chị đánh nhiều khiến em rất tủi thân vì em nghĩ rằng không ai hiểu em hết. Dù thế, em cũng không chấp nhận ai đó mang chuyện em yêu con trai ra để xỉ nhục gia đình em. Vì điều ấy, Dương Di đã quyết định bỏ trường phổ thông trung học em đang học khi cô giáo xúc phạm mẹ em vì xu hướng tình dục của em. Dương Di rất mừng khi cuối cùng vẫn còn người mẹ có thể yêu thương, lắng nghe và động viên em. Em cố gắng sống tự lập, tự kiếm tiền nuôi bản thân vì cha mẹ cũng đã già, hay đau yếu. Với em, dù ba có đánh em đến brou đầu, ba vẫn là ba của em.

ĐẠT NGUYỄN, sinh năm 1989, sinh viên. Với vẻ bên ngoài rất nam tính, Đạt không bị đối xử tệ bởi gia đình hay bạn bè. Tuy nhiên, những khó khăn trong mối quan hệ của Đạt với người yêu khiến cậu mệt mỏi và không thể tâm sự được cùng mọi người.

HOÀNG HẢI, sinh năm 1977. Khi bạn bè trêu chọc là “chị”, Hải đã bị tổn thương rất nhiều. Hải luôn cố gắng chứng tỏ mình không kém ai, và sự chứng tỏ ấy đã mang lại rất nhiều phiền toái cho Hải cùng gia đình. Sự bối rối và mất phương hướng khi nhận ra mình không thích phụ nữ, khiến Hải trải qua những thời gian khó khăn và có những hành vi có hại cho chính sức khỏe và tinh thần của Hải.

Dù vậy, gia đình, đặc biệt là bố Hải đã động viên con trai rất nhiều. Thậm chí, bố Hải còn nói, nếu Hải muốn thì dù có mất bao nhiêu tiền bố cũng sẵn sàng đưa Hải đi Thái Lan phẫu thuật. Hải đã rất mừng khi bố nói vậy, nhưng cũng giải thích với bố là Hải chỉ thích con trai, nhưng không muốn là con gái. Hải tham gia nhiều hoạt động hỗ trợ truyền thông phòng chống HIV và bệnh lây truyền qua đường tình dục với trẻ em đường phố cũng như những hoạt động của cộng đồng nam giới yêu nam giới tại Hà Nội.

HÒA HỒ, sinh năm 1986, sinh viên mới tốt nghiệp. Dù không bị đánh đập nhưng những câu trêu đùa mang đầy sự kỳ thị của mọi người đã hằn in trong trái tim non nớt của cậu. Mặt khác sự bối rối với câu hỏi về bản ngã của mình và sự ngây thơ của Hòa Hồ đã khiến cậu bị lạm dụng trong nhiều năm. Tuy vậy, Hòa Hồ vẫn không ngừng yêu thương và luôn có cái nhìn bao dung với cuộc sống. Hòa Hồ tìm kiếm công việc trong lĩnh vực xã hội, y tế công cộng để có thể đóng góp cho cộng đồng nhiều hơn.

KIU KIU, sinh năm 1989, sinh viên. Nỗi buồn tủi lớn nhất của Kiu Kiu là những mối quan hệ phức tạp trong giới, đặc biệt là tình cảm với người yêu. Những xung đột không có nơi tâm sự, chia sẻ, ngoài quay về nói với những người bạn trong giới của mình - những người cũng đang chia sẻ nỗi buồn khổ như Kiu Kiu. Niềm an ủi lớn nhất đối với Kiu Kiu là dành thời gian cho thiết kế những trang phục mà Kiu Kiu yêu thích và biểu diễn cùng bạn bè. Ngoài ra Kiu Kiu cũng nỗ lực không ngừng để góp phần truyền thông thay đổi những hành vi có nguy cơ cho các bạn trong giới.

TRÚC LAM, sinh năm 1987. Ước mơ lớn nhất của Lam là được làm con gái. Lam chấp nhận mọi giá để được trở thành con gái. Em cam lòng thực hiện bơm silicon từ những người không có chuyên môn kỹ thuật cũng như sử dụng nội tiết tố không theo bất cứ tiêu chuẩn y tế nào chỉ để có được một ngoại hình nữ tính dù em hoàn toàn biết những thứ đó có thể có hại cho sức khỏe của em. Với ngoại hình rất nữ tính và trang phục nữ, Trúc Lam vẫn không thể kiếm những công việc của một người phụ nữ, vì người ta vẫn nhận ra em và không chấp nhận. Điều may mắn của Lam là mẹ chấp nhận em. Dù vậy Lam và mẹ phải chịu đựng rất nhiều áp lực để giấu điều đó với những người họ hàng, bởi không chỉ Lam mà còn mẹ và em của Lam, đều phụ thuộc vào họ. Cuộc sống với Lam vẫn còn đầy rẫy khó khăn. Lam đang kiếm sống bằng việc biểu diễn ở những đám ma – nhưng đây là công việc không mong muốn bởi em luôn thấp thòm đi về hàng đêm với nguy cơ bị sàm sỡ và quấy rối.

LỘ LỘ, sinh năm 1979. Tốt nghiệp cao đẳng sư phạm, nhưng vì ngoại hình mảnh mai và dáng vẻ nhẹ nhàng rất nữ tính nên Lộ Lộ đã gửi hồ sơ xin việc nhiều nơi mà vẫn không được. Lộ Lộ đã phải chịu nhiều hình thức bạo hành từ chính người thân trong gia đình và bạn bè cùng lớp. Lộ Lộ đã từng kết hôn theo mong muốn của gia đình, nhưng cố gắng để xây dựng một gia đình như mong đợi đã không thành công. Lộ Lộ đã thú nhận cùng người phụ nữ kết hôn với mình, giải phóng cho cô ấy, sau đó đi tu. Nhưng ngay cả ở nơi tu tập, Lộ Lộ cũng không được chấp nhận. Theo quy định của dòng tu, người có tình cảm với người cùng giới không được tu. Đi nghĩa vụ quân sự, Lộ Lộ cũng được xuất ngũ trước thời hạn khi người ta biết Lộ Lộ thích con trai... Cho dù cuộc sống rất bất công với Lộ Lộ, nhưng qua một lần tự tử không thành, Lộ Lộ chợt ngộ ra giá trị của sự sống.

Từ đó Lộ Lộ có cái nhìn bao dung hơn. Lộ Lộ luôn tâm niệm hãy sống cho đơn giản, không tu được trên núi thì tu tại gia, không giữ thù hận trong lòng mình, và luôn làm những điều có ích. Hiện tại Lộ Lộ đang làm cộng tác viên cho một số chương trình giáo dục phòng chống HIV cho những người nam giới, và tham gia những hoạt động nhằm giúp xã hội, cộng đồng hiểu về những người đồng tính, chuyển giới. Những hoạt động không mệt mỏi này đã giúp người cha dần thay đổi cái nhìn về Lộ Lộ. Sinh nhật tròn 33 tuổi, Lộ Lộ đã nhận được một món quà bất ngờ từ cha, cùng những lời hỏi thăm cũng tình cảm hơn.

MEIN, sinh năm 1986. Trải qua nhiều điều cay đắng khi mới 16 tuổi, Mein phải nghỉ học giữa chừng và dòng đời xô đẩy Mein đến với mại dâm nam. Những tưởng cuộc sống của mình đã bị trượt dài theo những xô đẩy của dòng đời như thế, nhưng rồi Mein đã tìm được hướng đi cho cuộc sống của mình; viết về cuộc sống của mình, gặp gỡ và giúp đỡ những người khác cùng cảnh ngộ.

MOON, sinh năm 1989, sinh viên. Đẹp trai, dáng thể thao, thích dùng hàng hiệu, Moon có dáng vẻ của một thanh niên chơi chơi nơi thành thị. Cái cười rất duyên với hàm răng trắng luôn thường trực, ít ai nghĩ đằng sau nụ cười của Moon cũng là nhiều nước mắt. Có một tình yêu rất đẹp và nên thơ với người thầy giáo, Moon cứ nghĩ thế là điều mình ước ao bao lâu rồi cũng được toại nguyện. Cho đến ngày, người yêu, vì áp lực gia đình, như nhiều người nam giới yêu nam giới khác, thông báo cho Moon về việc anh sẽ lấy vợ. Đất sụp dưới chân, Moon đã tìm cách quyên sinh. Tỉnh lại sau 81 ngày trong bệnh viện, hình ảnh đầu tiên Moon nhận ra là người cha và thằng em trai mà Moon rất mực yêu quý. Moon đã có cái nhìn khác về cuộc đời. Moon quyết tâm sống và học. Moon cũng vẫn sẽ sống cuộc sống của mình vì Moon không thể làm khác được nhưng Moon quyết sẽ không để những người thân yêu phiền lòng về mình nữa.

NẮNG, sinh năm 1995, đang đi học. Em bị gia đình phát hiện có mối quan hệ với một cậu bạn học và em chịu những trận đòn cũng như phải thực hiện những biện pháp cứng rắn của người cha mà theo ông sẽ là cách giúp em sống ra dáng một người đàn ông. Nỗi buồn không thể chia sẻ cùng ai, khiến em chỉ biết dùng lưỡi lam rạch lên tay mình cho quên đi. Trái với bề ngoài to lớn mạnh mẽ, Nắng rất nhút nhát khi ở trong nhóm đồng. Lần đầu tiên tham gia nhóm, Nắng đã rất ngại ngùng khi kể câu chuyện của mình. Chỉ đến khi mọi người đã quen nhau hơn và khi đã nghe câu chuyện của các bạn khác, Nắng mới thật sự tự tin và chia sẻ nhiều hơn.

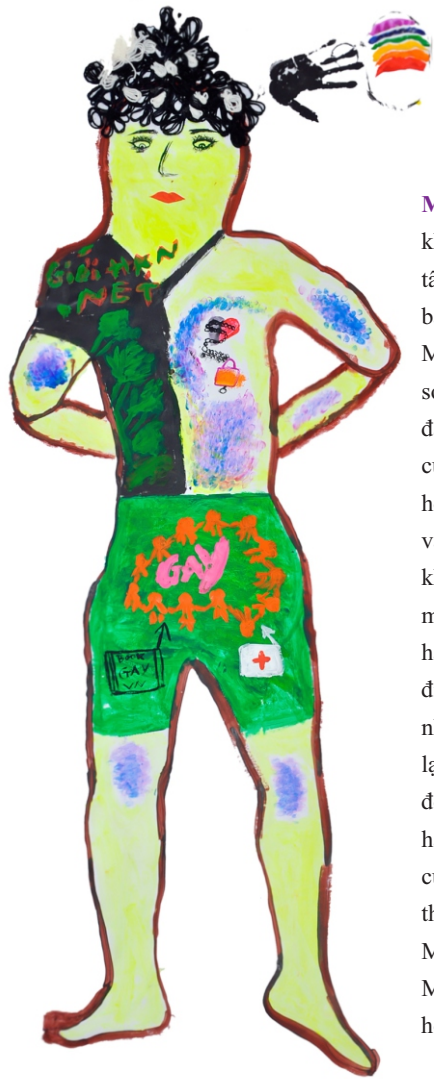

TIÊU NHẬT, sinh năm 1991, sinh viên. Khi còn là học sinh tại trường chuyên văn của tỉnh, chuyện tình cảm với bạn trai của em đã bị gia đình phát hiện và đưa đi bệnh viện tâm thần. Chỉ đến lúc chấp nhận mình sai và cam kết không yêu con trai nữa, em mới được trở lại trường học. Sự cô đơn, bị khước từ trong tình cảm, và nỗi phẫn uất khi đến lớp bị bạn bè trêu chọc, đánh và dọa nạt vì dáng vẻ rất thư sinh của mình, Nhật đã dùng rất nhiều cách khiến mình đau đớn để có thể quên đi những điều đau đớn khác. Điều may mắn là Nhật đã tìm được một người chị nuôi, hiểu, thông cảm và thương yêu em. Người chị ấy đã chỉ cho Nhật con đường để có thể sống theo cách mình mong muốn. Nhật đã dần trở nên mạnh mẽ hơn và điều mà Nhật thấy tuyệt vời nhất là Nhật đã có thể tha thứ cho những người đã khiến em bị tổn thương. Em biết lựa để tránh những xung đột không cần thiết với gia đình và vẫn sống thoải mái với con người của chính mình.

PHI sinh viên. Cú sốc đầu đời về cái chết của người bạn do không chịu nổi sự kì thị và cô đơn ở gia đình vẫn còn ám ảnh Phi. Dù đã nhiều năm trôi qua, khi kể lại câu chuyện này Phi vẫn không giấu nổi xúc động và không thể kể liền mạch. Gia đình người bạn, từ bài học đau đớn đó đã sang nhà chia sẻ với ba mẹ Phi. Nhờ đó, ba mẹ Phi cũng hiểu ra. Dù còn chưa thực sự chấp nhận Phi, gia đình cũng cố gắng né tránh để gọi lại nỗi đau trong em. Phi cố gắng sống tốt không chỉ cho Phi mà còn cho cả người bạn của mình. Khi chia sẻ được với các bạn trong nhóm về câu chuyện của mình Phi đã thấy lòng mình nhẹ hơn. Những nụ cười xuất hiện nhiều hơn trên khuôn mặt Phi trong từng cuộc họp nhóm. Một tin vui trong lần hội thảo cuối cùng của chương trình, Phi thông báo đã tìm được một nửa của mình sau rất nhiều năm không dám gặp và yêu ai.

MỘNG, sinh năm 1986. Gia đình khó khăn, Mộng phải bỏ học từ nhỏ và là tâm điểm của những vụ trêu chọc của bạn bè cùng lớp và trẻ cùng khu phố. Mộng cũng không có được sự chăm sóc hàng ngày của mẹ và còn bị mẹ đánh vì bà không chịu nổi sự đăm tiếu của hàng xóm. Lớn lên trưởng thành hơn, tham gia các hoạt động từ thiện và hoạt động cộng đồng, Mộng đã không còn thấy xấu hổ về bản thân mình nữa. Mộng hiểu mình là ai và tự hào vì mình đã có thể làm được nhiều điều tốt cho cộng đồng trong khi nhiều bạn trước đây chê cười Mộng lại sa vào nghiện ngập hay các hoạt động không lành mạnh khác. Sự tự hào bản thân và các hoạt động xã hội của Mộng trong nhiều năm đã làm thay đổi cái nhìn của nhiều người về Mộng. Mẹ đã tự hào về Mộng hơn. Mẹ đã không còn coi Mộng là nỗi tủi hổ của gia đình nữa.

Sau rất nhiều năm, mẹ đã chấp nhận Mộng như một đứa con gái của mình và tự tay dẫn Mộng đi mua vải may váy. Chiếc váy đó dù sau này không mặc nữa Mộng vẫn luôn giữ gìn như một kỉ vật về tình cảm của mẹ. Dù vẫn đang phải vật lộn với những lo toan thường ngày, Mộng vẫn cố gắng làm những gì có thể trong tầm tay của mình để Mộng và các bạn có những không gian riêng chia sẻ niềm đam mê và ước mơ được làm con gái.

TRAI MIỀN BIỂN, 1991, sinh viên. Sinh ra trong một gia đình công chức, cha mẹ đặt nhiều kỳ vọng vào em. Và chính sự kỳ vọng ấy khiến em đau đớn. Tuy nhiên em vẫn cố gắng tìm cách để em sống có ích và vui vẻ. Em đã lập ra Radio online cùng bạn bè để chia sẻ sự yêu thương. Em cũng viết những truyện ngắn nói về cuộc sống dưới cái nhìn của em. Người bạn gái mà em đã từng yêu giờ là người bạn thân và vô cùng hiểu em. Em biết, phải mất nhiều thời gian nữa ba mẹ mới có thể chấp nhận em nhưng em vẫn hy vọng sẽ có ngày đó.

TƯỜNG VY, sinh năm 1988.

Dường như nỗi đau quá khứ khi bị bạn bè chế giễu, đánh đập và cảm giác ê chề khi cô giáo đọc nhật kí của em trước lớp, vẫn còn ám ảnh em, mỗi khi em ngồi nhớ lại câu chuyện đã xảy ra khi mình 15 tuổi. Nhưng sự đau đớn không thể trói buộc em cũng như không thể ngăn cản em sáng tạo. Em muốn mình như loài chim phượng hoàng lửa, đầy kiêu hãnh và có khả năng tái sinh.

Em đã cùng các bạn lập ra một diễn đàn để những người con trai muốn trở thành con gái có cơ hội chia sẻ, tâm sự cùng nhau. Ngoài ra Tường Vy cũng đứng ra tổ chức nhiều hoạt động từ thiện và biểu diễn khác.

CHƯƠNG VI

đôi dòng từ độc giả

Cuốn sách được gửi đi lấy ý kiến của gần 100 người trước khi xuất bản chính thức. Một số người chính là người có liên quan đến các nhân vật trong sách. Nhóm biên soạn xin trích lược đăng một số ý kiến.

Bạn đọc cũng có thể tiếp tục gửi phản hồi về cuốn sách tới địa chỉ email: ccihp@ccihp.org.

NỮ, 10 TUỔI, HỌC SINH

Em thấy đồng tính là một chuyện bình thường trong xã hội hiện giờ. Chúng ta không nên quá khắt khe với những người như thế. Em thấy rất sợ những bác trong các câu chuyện này. Họ không thương các anh ý sao?

NỮ, 23 TUỔI, KẾ TOÁN

Mình đã từng tiếp xúc với các bạn ấy và mình không hề cảm thấy sợ hay gì cả. Mỗi người đều có một ước mơ và khát khao sống của bản thân mình và mình luôn ủng hộ nếu những điều ấy đều là tích cực.

NỮ, BẠN CỦA MỘT THÀNH VIÊN THAM GIA VIẾT BÀI

Không ngờ mà nhớ dai vậy đó. Thôi cũng lớn hết rồi tại lúc nhỏ tui tao thiếu hiểu biết nên hành động không tốt với mày. Chúc mày luôn vui vẻ nhất là hội của mày ngày càng được xã hội chấp nhận.

NAM, SINH NĂM 1991, CÔNG NHÂN KỸ THUẬT

Tôi đã từng phân ánh và lên án rất nhiều về vấn đề này vì khi đó chưa thực sự hiểu về các bạn. Nhưng khi đọc xong cuốn sách này, tôi đã hiểu hơn về thế giới thứ ba. Tôi thật sự rất xin lỗi vì những hành động của mình trước đây... Đọc

xong cuốn truyện này tôi cảm thấy thật sự bất ngờ. Tôi không ngờ các bạn phải chịu nhiều đau khổ đến như vậy. Tôi sẽ lên tiếng cùng mọi người để bảo vệ những quyền lợi của các bạn. Mong pháp luật Việt Nam sẽ sớm có những chế tài để bảo vệ quyền lợi cho các bạn

NỮ, 25 TUỔI, NHÂN VIÊN VĂN PHÒNG

Có vài từ ngữ được sử dụng như bóng lộ, pê đê, bản thân nó đã mang sự kì thị. Đối với tôi, gọi một người là gay là không đúng. Vì ai cũng có tên họ. Xin hãy gọi họ bằng tên nhé.

NAM, 62 TUỔI, GIÁO VIÊN

Tôi là cha của một đứa con đồng tính, tôi dám tự tin nói rằng tôi không hề kỳ thị hay bạo hành con mình. Tôi chỉ làm đúng bổn phận người cha, răn đe con mình trước những sai lầm trong cuộc sống. Liệu tôi sẽ an lòng hơn khi để mặc con mình với cách sống tha hóa của nó chẳng... tôi vẫn theo dõi tin tức về người đồng tính trên báo đài, tôi rất ngạc nhiên khi có vài câu chuyện trong quyển sách giống như hoàn cảnh của tôi. Hay và thật lắm. Làm cha đôi khi phải khắc nghiệt như vậy đó.

CHƯƠNG VII

giải thích một số thuật ngữ

XU HƯỚNG TÌNH DỤC (SEXUAL ORIENTATION)

Khả năng một người có thể có mối quan hệ tình cảm sâu sắc và hấp dẫn tình dục với người có giới tính khác hay giống người đó. Ví dụ: nam đồng tính thấy hấp dẫn tình dục và có thể tạo dựng mối quan hệ tình cảm và gần gũi với nam giới khác. Đồng tính nữ thấy hấp dẫn và có thể có mối quan hệ tình cảm gần gũi với phụ nữ khác. Mặc dù sự thể hiện tình dục cũng như sự chấp nhận về mặt văn hoá những mối quan hệ không dị tính thay đổi trong quá trình lịch sử và ở những nền văn hoá khác nhau, một điều rõ ràng là các mối quan hệ đồng tính nam, đồng tính nữ và lưỡng tính không phải là một cái gì đó mới hay là có nguồn gốc từ phương tây.

DỊ TÍNH LUYẾN ÁI (HETEROSEXUALITY)

Là người thấy hấp dẫn giới tính với người khác giới với mình

ĐỒNG TÍNH LUYẾN ÁI (HOMOSEXUALITY)

Là người thấy hấp dẫn giới tính với người cùng giới tính với mình.

LƯƠNG TÍNH LUYẾN ÁI (BISEXUALITY)

Là người thấy hấp dẫn giới tính với cả phụ nữ và nam giới.

CHUYỂN GIỚI (TRANSGENDER)

Là người có nhân dạng giới khác với giới tính khi sinh. Ví dụ như một người sinh ra có đặc điểm giới tính hoàn toàn là nam giới như các nam giới khác nhưng lại luôn coi mình là phụ nữ và muốn trở thành phụ nữ hoặc ngược lại. Tuy vậy, không phải người chuyển giới nào cũng muốn phẫu thuật chuyển đổi giới tính vĩnh viễn hay các phẫu thuật xác định lại giới tính khác.

CHUYỂN GIỚI TÍNH (TRANSEXUAL/TRANSSEXUAL)

Là người đang trong hoặc đã kết thúc quá trình thực hiện phẫu thuật hoặc điều trị chuyển đổi giới tính (có thể bao gồm phẫu thuật và điều trị nội tiết) để làm cho cơ thể phù hợp với giới mong muốn của người đó. (UNAIDS, 2011).

LƯỠNG GIỚI TÍNH (INTERSEX)

Người được sinh ra với các đặc tính sinh dục nguyên cấp và thứ cấp của cả phụ nữ và nam giới. Người lưỡng giới tính có thể có các kiểu hình nhiễm sắc thể khác hơn là XX và XY.

ĐỊNH CHUẨN DỊ TÍNH (HETERONORMATIVITY)

Định chuẩn dị tính mô tả sự thiên lệch văn hoá chỉ chấp nhận tình dục dị giới (khác giới) và chống lại các mối quan hệ tình dục đồng giới. Trong định chuẩn dị tính, tình dục dị tính được coi là bình thường, tự nhiên và lý tưởng. (<http://civilliberty.about.com/od/gendersexuality/g/heteronormative.htm>).

GHÉT ĐỒNG TÍNH (HOMOPHOBIA)

Sợ hãi, chối bỏ hoặc ghét bỏ, thường dưới dạng kì thị và phân biệt đối xử với những người đồng tính hoặc với hiện tượng đồng tính.

LGBTI

Từ viết tắt cho Đồng tính nữ (Lesbian), Đồng tính nam (Gay), Lưỡng tính luyến ái (Bisexual), Chuyển giới (Transgender), và Lưỡng giới tính (Intersex).

MSM/WSW

MSM (men who have sex with men): nam giới có quan hệ tình dục với nam giới và WSW (women who have sex with women): phụ nữ có quan hệ tình dục với phụ nữ. Các thuật ngữ này thường được sử dụng (trong bối cảnh của y tế công cộng) để chỉ hành vi hơn là nhân dạng.

Tài liệu tham khảo

1. International Commission of Jurists. 2007. Sexual orientation and gender identity in Human Rights Law.
2. Intersex Society of North America. <http://www.isna.org/>
3. UNAIDS. 2011. Terminology Guidelines.

Mục lục

GIỚI THIỆU	3
CHƯƠNG I: TUỔI THƠ KHÔNG YÊN ỔN	5
Giấc mơ cô tích - Tường Vy	7
Ký ức buồn - Tường Vy	11
Ám ảnh - Lộ Lộ	14
Định mệnh - Moon	17
CHƯƠNG II: NHỮNG KHUÔN MẪU ĐÁNG SỢ	25
Chị Hội - Hòa Hồ	26
Chúng tôi - Đinh Nhung viết theo lời kể của Hoàng Hải	29
Chuyện kể từ quá khứ - Trai Miền Biển	32
“Thằng ái” và cái chết hụt - Bin	37
CHƯƠNG III: NHỮNG ĐIỀU CÓ THỂ ĐÃ KHÔNG XẢY RA	41
Chuyện về tình người - Trai Miền Biển	42
Một lần nổi tiếng - Mein	46
Giá như - Moon & Hòa Hồ viết theo truyện của Phi	49
Những người điên - Tiểu Nhật	53
CHƯƠNG IV: BƯỚC TIẾP HÀNH TRÌNH	59
Ngoài trời có những đám mây - Tiểu Nhật	60
Qua cơn mưa - Mộng	65
CHƯƠNG V: VIẾT THAY LỜI KẾT	69
CHƯƠNG VI: ĐÔI DÒNG TỪ ĐỘC GIẢ	87
CHƯƠNG VII: GIẢI THÍCH MỘT SỐ THUẬT NGỮ	91
Mục lục	95

Chịu trách nhiệm xuất bản

HOÀNG TÚ ANH

Ban biên tập

Hoàng Tú Anh

Đinh Thị Nhung

Nguyễn Thị Thành Trung

Ảnh bìa

“Những cây cọ bị luộc”

Trần Công Anh Thái

Thiết kế

Hoàng Thịnh

Nguyễn Thiều Hoa

Đơn vị thực hiện

Trung tâm Sáng kiến Sức khỏe và Dân số

Tài trợ bởi USAID thông qua UNAIDS

In 1000 cuốn, khổ 14,5 x 20,5 cm, 96 trang tại Xưởng in TTTT Công nghiệp và Thương mại

Theo giấy phép xuất bản số 874 - 2012/CXB/10 - 43/TĐBK ký ngày 25/07/2012

In xong và nộp lưu chiểu tháng 8 năm 2012

